

โครงการการศึกษาความรอบรู้เฉพาะเรื่อง (Senior Project)

เรื่อง

การแปลนิทานเรื่อง The Aristokittens: Welcome to the
Creature Café

นางสาวรมิตา ศิริศักดิ์พาณิชย์
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/6

รายงานนี้เป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน
โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา
ปีการศึกษา 2567

นางสาวรมิตา ศิริศักดิ์พาณิชย์ 2567 : โครงการการศึกษาความรอบรู้เฉพาะเรื่อง
เรื่อง การแปลนิทานเรื่อง The Aristokittens: Welcome to the Creature Café
โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา : อาจารย์วรารักษ์ เกียรติสมชาย
ผู้เชี่ยวชาญ : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดุสิตา ศิริศักดิ์พาณิชย์
ผู้ปกครอง : ผู้ช่วยศาสตราจารย์นายแพทย์เกรียงศักดิ์ ศิริศักดิ์พาณิชย์

บทคัดย่อ

โครงการการศึกษาความรอบรู้เฉพาะเรื่อง เรื่อง การแปลนิทานเรื่อง The Aristokittens: Welcome to the Creature Café มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาวิธีการแปลหนังสือนิทานจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย และ 2. เพื่อฝึกการแปลนิทานต้นฉบับภาษาอังกฤษ เรื่อง The Aristokittens: Welcome to the Creature Café ซึ่งแต่งโดย Jennifer Castle เป็นภาษาไทย

ผลการศึกษาโครงการการศึกษาความรอบรู้เฉพาะเรื่อง เรื่อง การแปลนิทานเรื่อง The Aristokittens: Welcome to the Creature Café สามารถสรุปผลการศึกษากการแปลนิทานได้ว่า ในการแปลนิทานสามารถใช้รูปแบบการแปลได้ 2 รูปแบบ คือ 1. การแปลแบบตรงตัว โดยเป็นการแปลแบบตรงตัวในรูปของประโยคและรูปแบบของสำนวน ให้มีความหมายคล้ายคลึงกันกับความหมายของคำที่มาจากภาษาต่างประเทศ และหากบางคำที่ไม่สามารถแปลเป็นภาษาไทยได้ก็จะมีการใช้การยืมคำ เพื่อให้เกิดอรรถรสในการอ่าน 2. การแปลแบบเอาความ คือมีการแปลความหมายของคำศัพท์ที่แปลกไปหรือผิดไปจากการแปลในพจนานุกรมตามคำนั้น ๆ ซึ่งหากมีการแปลที่มีความหมายของคำเปลี่ยนแปลงไปจะส่งผลให้การจัดเรียงรูปประโยคเปลี่ยนแปลงไปด้วย เพื่อให้เกิดอรรถรสในการอ่าน รวมทั้งมีการละความ เพิ่มความ และขยายความ

สารบัญ

	หน้า
หลักการและเหตุผล	1
วัตถุประสงค์	1
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	1
นิยามศัพท์	1
ขอบเขตในการศึกษา	2
แนวคิดที่ใช้ในการศึกษา	2
ความหมายของการแปล	2
รูปแบบของการแปล	3
ประเภทของการแปล	3
ลักษณะการแปลที่ดี	4
ประเภทของหนังสือ	5
รูปแบบวิธีการศึกษา	8
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา	8
วิธีการสร้างเครื่องมือ	8
การเก็บรวบรวมข้อมูล	8
การวิเคราะห์ข้อมูล	8
ผลการศึกษา	10
สะท้อนความคิด	10
บรรณานุกรม	12
ภาคผนวก	14

หลักการและเหตุผล

การแปลเป็นสิ่งที่มีความท้าทายอย่างมากในชีวิตประจำวันของคนไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคปัจจุบันที่มีสื่อต่าง ๆ เข้ามาให้เห็นมากขึ้น เช่น เพลง ข่าว หนังสือ หรือสินค้าต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นอาหาร เสื้อผ้า เครื่องอุปโภคบริโภคต่าง ๆ มักมีภาษาอังกฤษกำกับ ทำให้จำเป็นต้องใช้การแปลเพื่อให้คนส่วนใหญ่ได้เข้าใจ

ข้อมูลข่าวสารก็ย่อมต้องแปลข้อความเป็นภาษาอังกฤษเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้อง การแปลจึงอยู่ในฐานะเครื่องมือสำคัญในการทำให้คนไทยสามารถสื่อสารกับคนต่างชาติ และทำให้คนต่างชาติสื่อสารกับคนไทย (สุพรรณิ ปิ่นมณี, 2555) งานแปลในประเทศไทยมีทั้งที่แปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย และแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษในหลากหลายประเภท เช่น การแปลทางกฎหมาย การแปลทางธุรกิจ การค้า การแปลด้านการแพทย์และเภสัชศาสตร์ การแปลด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การแปลวรรณกรรม และการแปลเอกสารการประชุม การสัมมนาระหว่างชาติ ซึ่งหนังสือแต่ละแบบก็ต้องมีวิธีการแปลในรูปแบบที่แตกต่างกันเพื่อให้เหมาะสมสอดคล้องกับเนื้อหาและวัตถุประสงค์ของผู้เขียน

สำหรับการศึกษาโครงการการศึกษาความรอบรู้เฉพาะเรื่อง ผู้ศึกษาได้เลือกแปลหนังสือนิทานภาษาอังกฤษสำหรับเด็กเรื่อง The Aristokittens: Welcome to the Creature Café ที่แต่งโดย Jennifer Castle เป็นภาษาไทย สาเหตุที่เลือกนิทานเรื่องนี้เพราะเป็นเรื่องที่มีความสนุกสนาน และนิทานเรื่องนี้จัดพิมพ์โดย Disney Enterprises ซึ่งเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับมิตรภาพ การเอาชนะอุปสรรค ตัวละครมีเอกลักษณ์ เนื้อเรื่องเข้าใจง่าย ให้ทัศนคติที่เป็นพลังบวก

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาวิธีการแปลนิทานจากนิทานภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย
2. เพื่อฝึกการแปลนิทานจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบถึงวิธีและเทคนิคในการแปล
2. ได้ฝึกการใช้ทักษะภาษาอังกฤษ ในด้านการอ่านและการแปล
3. ผู้ไม่ถนัดภาษาอังกฤษสามารถอ่านนิทานเรื่องนี้ในฉบับภาษาไทยได้

ขอบเขตการศึกษา

นิทานภาษาอังกฤษสำหรับเด็กเรื่อง The Aristokittens: Welcome to the Creature Café

แนวคิดที่ใช้ในการศึกษา

โครงการการศึกษาความรู้เฉพาะเรื่อง เรื่อง การแปลนิทานเรื่อง The Aristokittens: Welcome to the Creature Café ผู้ศึกษาได้ศึกษาวรรณแฮม และเอกสารที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ความหมายของการแปล
2. รูปแบบของการแปล
3. ประเภทของการแปล
4. ลักษณะการแปลที่ดี
5. ประเภทของหนังสือ

ความหมายของการแปล

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2554) การแปล หมายความว่า การถ่ายความหมายจากภาษาหนึ่งมาเป็นอีกภาษาหนึ่ง, ทำให้เข้าใจความหมาย

ศาสตราจารย์ ดร.สิทธิา พินิจภูวดล (2542) อ้างอิงใน อัจฉรา ไกล่ศัตรูไกล (2555) ให้ความหมายการแปล คือ การถ่ายถอดข้อความจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่ง โดยรักษารูปแบบ คุณค่า และ ความหมายในข้อความเดิมไว้อย่างครบถ้วน รวมทั้งความหมายแฝง ซึ่งได้แก่ ความหมายทางวัฒนธรรม ประชญา ความคิด ความรู้สึก ฯลฯ

ศาสตราจารย์ ดร.ปัญญา บริสุทธิ์ (2542) ให้ความหมาย การแปล คือ การถ่ายถอดความหมาย โดยการนำเอาความหมายทั้งหมดจากต้นฉบับมาถ่ายทอดให้เป็นบทแปลในอีกภาษาหนึ่ง ซึ่งนอกจากจะต้องรักษาความหมายเดิมไว้แล้ว ยังจำเป็นต้องคำนึงถึงการใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติและสอดคล้องกับจารีตของภาษานั้นอย่างแท้จริง

สรุปความหมายของการแปล คือ การถ่ายถอดข้อความจากภาษาหนึ่งไปเป็นอีกภาษาหนึ่ง โดยรักษาความหมายเดิมไว้ ต้องใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติและคำนึงถึงความคิด ความรู้สึก ความหมายทางวัฒนธรรม จารีตของภาษา

รูปแบบของการแปล

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2540) ระบุว่า รูปแบบของการแปลขึ้นอยู่กับจุดประสงค์และความเชื่อเกี่ยวกับทฤษฎีการแปลของผู้แปลเป็นสำคัญ มีการแบ่งรูปแบบของการแปลออกเป็น 3 รูปแบบคือ

1. การแปลเอาความ หรือเพื่อจับใจความ (information translation)

เป็นการแปลเชิงสร้างสรรค์วิธีหนึ่ง กล่าวคือ ผู้แปลจะเรียบเรียงความรู้หรือข่าวสารจากภาษาหนึ่งถ่ายทอดออกเป็นภาษาที่ต้องการจะแปล โดยใช้ภาษาที่สละสลวยเพื่อให้ผู้อ่านจับใจความได้ชัดเจนว่าภาษาต้นฉบับ ต้องการสื่อความหมายอะไรบ้าง จุดมุ่งหมายของการแปลแบบนี้เพื่อสื่อความหมายเป็นสำคัญ

2. การแปลตรงตามตัวอักษร (precise equivalence)

เป็นการแปลตรงตามตัวอักษร คำต่อคำ เพื่อให้สื่อความหมายตรงตัวที่สุด ผู้แปลจะไม่ใช้คำมากกว่าที่ใช้ในภาษาต้นฉบับ นักภาษาศาสตร์ถือว่าการแปลแบบนี้เป็นการแปลที่แท้จริง การแปลแบบนี้แบ่งออกเป็น

- 2.1 การแปลให้ตรงตั้งแต่ระดับกลุ่มคำ
- 2.2 การแปลให้ตรงตั้งแต่ระดับประโยค
- 2.3 การแปลให้ตรงตั้งแต่ระดับกลุ่มประโยค
- 2.4 การแปลให้ตรงตั้งแต่ระดับของสถานการณ์
- 2.5 การแปลให้ตรงตั้งแต่ระดับของสารที่ต้องการสื่อ

3. การแปลตรงตามอักษร โดยโครงสร้างของภาษาทั้งสองเหมือนหรือคล้ายกัน (transformation)

เป็นการแปลที่เข้มงวดในแง่ความเหมือนของภาษาทั้งสองมากกว่าการแปลแบบที่สอง คือนอกจากจะแปลให้ตรงตามตัวอักษรแล้วยังต้องรักษารูปแบบของโครงสร้างของคำและของประโยคของภาษาต้นฉบับด้วย

ประเภทของการแปล

สัญญาวิ สายบัว (2560) ได้แบ่งประเภทของการแปลออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. การแปลแบบคำต่อคำ (Word for Word Translation)

ผู้แปลจะรักษาโครงสร้าง ความหมายของภาษาต้นฉบับและภาษาฉบับแปลอย่างเคร่งครัด ทำให้งานที่ได้ ถ้อยคำไม่สละสลวย ไม่กระชับ ซึ่งวิธีการแปลในลักษณะเช่นนี้ไม่นิยมแปลกันแล้วในปัจจุบัน เพราะเนื้อหาที่ได้อ่านแล้วเข้าใจยาก การแปลแบบนี้นิยมใช้กับการแปลคำสอนทางศาสนา

2. การแปลตรงตัว (Literal Transition)

มีลักษณะคล้ายการแปลแบบคำต่อคำ โดยรักษาโครงสร้างและความหมายของภาษาต้นฉบับให้ได้มากที่สุด เน้นความถูกต้องและแม่นยำจากภาษาต้นฉบับ แต่ภาษาจะมีความสละสลวยมากกว่าการแปลแบบคำต่อคำ เหมาะที่จะใช้กับกลุ่มบุคคลเฉพาะอาชีพ การแปลจะทำในระดับวรรคต่อวรรค คำต่อคำโดยผู้แปลจะเลือกคำที่มีความหมายใกล้เคียงกับความหมายในต้นฉบับให้มากที่สุดการแปลในลักษณะนี้ผู้แปลจะไม่เติมเสริมความคิดของตนเองเข้าไปในบทแปลเป็นอันขาด ทั้งด้วยความมุ่งหมายอธิบายความหรือช่วยให้ความหมายในต้นฉบับชัดเจนยิ่งขึ้น

3. การแปลแบบเอาความ (Non-literal translation)

เป็นการแปลจากต้นฉบับที่ไม่เน้นความถูกต้องตรงตัวจากต้นฉบับ แต่เน้นว่าให้ผู้อ่านอ่านแล้วสามารถเข้าใจ โดยไม่เน้นความถูกต้องตรงกับต้นฉบับ ซึ่งการแปลประเภทนี้อาจมีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้าง ความหมาย หรือรูปแบบของต้นฉบับไปบ้าง การแปลลักษณะนี้นิยมใช้กับงานที่แปลเพื่อความบันเทิง เช่น แปลนวนิยาย นิทาน เรื่องสั้น เป็นต้น ความแตกต่างระหว่างการแปลแบบตีความ คือผู้แปลตีความหมายของต้นฉบับ ดังนั้นงานแปลที่ได้จะมาจากการตีความของผู้แปล ซึ่งมีการขยายความ หรือใส่คำอธิบายเพิ่มเติม ลักษณะการแปลจะแปลในระดับกลุ่มคำ วลี หรือประโยค หรือวรรคต่อวรรค

ลักษณะการแปลที่ดี

อัจฉรา ไส้ศัตรูไกล (2554: 20) กล่าวถึงลักษณะการแปลที่ดี 3 ประการในหนังสือจุดมุ่งหมาย หลักการ และวิธีแปล ดังนี้

1. เชื่อถือได้ นำไปใช้ได้ไม่ผิดข้อเท็จจริง ไม่ผิดความหมาย ความครบถ้วน ไม่ตัดต่อดัดแปลงให้ผิดไปจากต้นฉบับ
2. ชัดเจน ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ไม่กำกวม ไม่มีร่องรอยของภาษาเดิม
3. เป็นธรรมชาติ งานแปลที่ดีภาษาต้องสละสลวย ไม่ฝืนหลักภาษาของผู้อ่าน

พัชรี โภคาสัมฤทธิ์ (2549: 8) ได้อธิบายลักษณะงานแปลที่ดีจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย โดยทั่วไปไว้ดังนี้

1. ความถูกต้องนับเป็นองค์ประกอบสำคัญที่สุดเพราะผู้อ่านงานแปลมิได้เห็นต้นฉบับ ฉะนั้นข้อมูลที่ได้โดยเฉพาะในการถ่ายทอดเทคโนโลยี จะได้จากการอ่านงานแปล ผู้แปลจะต้อง ถ่ายทอดความหมายให้สมบูรณ์และถูกต้อง โดยต้องไม่ต่อเติม ตัดทอน หรือใส่ความเห็นของตนลงไป และจะต้องแปลให้มีบรรยากาศหรือรสชาติของภาษาเหมือนต้นฉบับด้วย

2. ความชัดเจน ความชัดเจนเกิดจากเทคนิคการเขียนและเรียบเรียง การเลือกใช้คำ ตลอดจน การอ่านทบทวนแบบมีระบบ บางครั้งงานแปลที่ถูกต้องอาจอ่านเข้าใจยาก เพราะมีโครงสร้างภาษา สลับซับซ้อน มีการใช้ศัพท์ที่คลุมเครือ ซึ่งอาจเกิดจากการตีความต้นฉบับได้ไม่ชัดเจนจนทำให้แปลไม่ได้ หรืออาจเกิดจากเทคนิคการเขียนภาษาไทยหรือภาษาแปลที่ไม่ดีพอ ผู้ตรวจงานแปลอาจขอให้ผู้แปลแก้ไข ในส่วนที่ไม่ชัดเจน ก่อนที่จะนำไปพิมพ์เผยแพร่

3. ความเป็นธรรมชาติ ความเป็นธรรมชาติของงานแปลอังกฤษเป็นไทยก็คือ เมื่อแปลแล้วต้อง เป็นภาษาไทยที่ดี ใช้ศัพท์สำนวนที่คนไทยใช้ เมื่อแปลแล้วไม่ควรรู้ทันที่ว่าเป็นเอกสารที่แปลมา เพราะยังมีโครงสร้างประโยคและวิธีเรียงคำเป็นภาษาต้นฉบับอยู่ วิธีแก้ภาษาให้เป็นธรรมชาติ ทำได้โดยการเรียบ เรียง และปรับสำนวนแปลร่างที่หนึ่ง ผู้แปลไม่ควรยึดติดอยู่กับรูปแบบ (Form) ของภาษา แต่ควรยึด ความหมาย (Meaning) เป็นสำคัญ โดยถ่ายทอดความหมายในรูปแบบภาษาไทย หรือภาษาแปลให้เป็น ธรรมชาติมากที่สุด

สัญญาวิ สายบัว (2553: 14) กล่าวถึงคุณสมบัติของงานแปลที่ดีว่า ต้องสามารถทำให้ผู้อ่านฉบับ แปล เกิดผลสนองตอบได้ใกล้เคียงกับผู้อ่านต้นฉบับมีต่อต้นฉบับ ซึ่งนับว่าสำคัญที่สุด ในการพิจารณา คุณภาพของงานแปล งานแปลที่ขาดคุณสมบัติข้อนี้ นับว่าเป็นงานแปลที่คุณภาพต่ำ

ดังนั้นจะสรุปได้ว่า ลักษณะงานแปลที่ดีนั้นต้องมีทั้งความถูกต้องและแม่นยำ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญ ที่สุดในงานแปล มีความชัดเจนเข้าใจง่าย สื่อความหมายได้ครบถ้วน มีความเหมาะสมทั้งในด้านรูปแบบ ระดับของภาษาและลีลาการเขียน ให้ความรู้สึก อารมณ์ และอรรถรสในการอ่านได้เหมือนกับต้นฉบับ

ประเภทของหนังสือ

ปลุกปัญญา (2560) กล่าวว่า ความสนใจของมวลชนที่มีต่อหนังสือได้มีมากขึ้นไปตามความเจริญ ของสังคม และบ้านเมือง จนมีคำกล่าวกันว่า หนังสือเป็นเครื่องวัดความเจริญของสังคมอย่างหนึ่ง ความ สนใจได้แตกแขนงออกไปอย่างกว้างขวาง และสนใจในรายละเอียดลึกกลงไปในแต่ละแขนง ทำให้เกิด การศึกษาค้นคว้าหาความรู้ และทำให้เกิดหนังสือประเภทต่างๆ ขึ้นมาก แต่ละประเภทมีกลุ่มบุคคลที่ สนใจแตกต่างกันไป ลักษณะการใช้งาน อายุการใช้งาน ก็แตกต่างกันไปด้วย วิธีการผลิตหนังสือแต่ละ ประเภท และวัสดุที่ใช้ผลิต ก็ต้องแตกต่างกันออกไป ผู้ผลิตจะต้องหาวิธีการผลิตให้เหมาะสมกับหนังสือ แต่ละประเภท การแบ่งประเภทของหนังสือมีวิธีแบ่งได้หลายอย่าง แต่เพื่อให้เห็นลักษณะการผลิต และ รูปเล่มได้เด่นชัด หนังสืออาจแบ่งออกเป็นสองประเภทใหญ่ ๆ คือ วารสาร (Periodical) และหนังสือเล่ม (Book)

1. วารสาร (Periodical)

เป็นหนังสือที่มีชื่อหนังสือคงที่ จัดพิมพ์ออกจำหน่ายจ่ายแจกตามลำดับเรื่อยไป เช่น หนังสือที่พิมพ์ออกมาทุกวัน จะมีชื่อหนังสือชื่อเดียวกันตลอด ได้แก่ สยามรัฐ ไทยรัฐ เดลินิวส์ หรือหนังสือที่พิมพ์ออกมาทุกสัปดาห์ ทุกสองสัปดาห์ ทุกเดือน หรือทุกระยะเวลาต่าง ๆ มีชื่อหนังสือเหมือนกัน เช่น สตรีสาร วิทยากรย์ หลักไท หนังสือเหล่านี้เป็นวารสาร หนังสือประเภทวารสารนี้อาจแบ่งออกเป็นประเภทย่อยได้เป็น หนังสือพิมพ์ (Newspaper) และนิตยสาร (Magazine) เป็นหนังสือที่มีวัตถุประสงค์หลักในการให้ข่าวสารปัจจุบันแก่ผู้อ่าน ส่วนนิตยสารนั้นมุ่งที่จะให้ความรู้ ความบันเทิงเป็นสิ่งสำคัญ การที่วัตถุประสงค์ในการจัดทำแตกต่างกัน ลักษณะ และการใช้งานของหนังสือ และลักษณะรูปร่างของหนังสือจึงย่อมแตกต่างกันออกไปด้วย จะเห็นว่า หนังสือพิมพ์นั้นพิมพ์บนกระดาษแผ่นใหญ่เรียงซ้อนกัน พับเป็นเล่ม โดยไม่เย็บเล่ม และไม่มีปก ส่วนนิตยสารนั้นมักมีปกที่พิมพ์สีสันทสวยงาม เย็บเป็นเล่ม และเจียนเล่ม เรียบร้อย ขนาดของเล่มเล็กกว่าหนังสือพิมพ์ การที่หนังสือประเภทใดจะมีรูปเล่ม และขนาดอย่างไร ย่อมแล้วแต่ลักษณะ และวัตถุประสงค์การใช้งานของหนังสือเล่มนั้น ๆ เป็นสำคัญ รูปเล่ม และขนาดเล่ม จะเป็นตัวกำหนดเครื่องจักร เครื่องมือ เครื่องใช้ในการผลิต ตลอดจนวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิตด้วย จึงเป็นเรื่องที่ต้องคำนึงถึงเชื่อมโยงกันไปทั้งสิ้น

ผู้อ่านหนังสือพิมพ์ต้องการทราบข่าว อันเป็นปัจจุบัน และจะสนใจในข่าว ไม่พิถีพิถันมากนักในเรื่องความประณีตในการจัดพิมพ์ และการทำเล่ม โดยปกติหนังสือพิมพ์จะพิมพ์วันต่อวัน ความรวดเร็วในการผลิต และการกระจายหนังสือไปให้ถึงมือผู้อ่านจึงเป็นเรื่องสำคัญ จึงต้องมีระบบการรวบรวมข่าวให้ได้รวดเร็วและครอบคลุมความสนใจของผู้อ่าน ให้ทั่วถึง ปริมาณผู้อ่านมีมากจึงต้องจัดพิมพ์ ออกเป็นจำนวนมากต่อวัน การเรียงพิมพ์จะเรียงเป็นคอลัมน์เพราะสะดวกในการนำมาจัดหน้า หน้าหนึ่งๆ ในหนังสือพิมพ์ประกอบด้วย เรื่องหลายเรื่องพร้อมรูปภาพประกอบในหน้า เดียวกัน โดยเฉพาะหน้าแรกเป็นหน้าที่ผู้อ่านจะตัดสินใจเลือกซื้อ จึงควรเลือกข่าวสำคัญ ๆ หลายข่าวลงพิมพ์รวมไว้ในหน้าแรก โดยเลือกข่าวสำคัญที่สุด พิมพ์เป็นหัวข้อใหญ่ และข่าวรองลงไปตามลำดับ เพื่อจะได้ดึงดูดความสนใจจากคนหลายกลุ่ม การพิมพ์ต้องพิมพ์ด้วยความรวดเร็ว จึงควรมีรูปเล่มที่สามารถผลิตได้ด้วย ความรวดเร็ว เมื่อพิมพ์และพับเสร็จออกจาก แท่นพิมพ์ก็จัดส่งให้ถึงมือผู้อ่านได้เร็วที่สุด

สำหรับนิตยสารนั้น ผู้ซื้อจะมีความพิถีพิถันมากกว่าซื้อหนังสือพิมพ์ นิตยสารจึงมีปกที่พิมพ์ภาพสวยงาม อายุการใช้งานมีระยะเวลานานกว่าหนังสือพิมพ์ ซึ่งจะมีอายุอย่างน้อย เท่ากับระยะเวลาออกนิตยสารนั้น ๆ นิตยสารจึงยังคงคุณค่ามากกว่าหนังสือพิมพ์ แม้เมื่อพ้นเวลาใช้งานแล้ว ก็ยังพอมีราคาอยู่บ้าง ผู้อ่านนิตยสารต้องมีความสนใจ และมีเวลาว่างพอสสมควร จึงจะหยิบอ่าน โดยจะพลิกดูหน้าต่าง ๆ ไปก่อนตลอดเล่มหรือเกือบตลอด เล่มว่านิตยสารเล่มนั้นมีเรื่องใดบ้าง จะไม่อ่าน เรียงลำดับกันไปจากหน้าแรกเรื่องแรก แต่จะ เลือกอ่านเรื่องที่ถูกใจก่อนเป็นเรื่อง ๆ ไป ปกติ ผู้ซื้อส่วนใหญ่ไม่ได้อ่านหมดทุกเรื่องในเล่ม

2. หนังสือเล่ม (Book)

เป็นประเภทใหญ่ของหนังสืออีกประเภทหนึ่ง อาจแบ่งออกเป็นประเภทย่อยได้หลายวิธี คือ แบ่งตามลักษณะของผู้อ่าน เช่น หนังสือเด็ก หนังสือผู้ใหญ่ หรือแบ่งตามเนื้อหาสาระ เช่น หนังสือสารคดี หนังสือบันเทิงคดี ซึ่งแต่ละประเภทแบ่งย่อยออกไปได้อีก เช่น สารคดี อาจแบ่งเป็นแบบเรียนในระดับการศึกษาต่าง ๆ คู่มือครู แบบฝึกหัดตำราทางวิชาการ หนังสืออ้างอิง บันเทิงคดีก็แบ่งเป็น นวนิยาย กวีนิพนธ์ หนังสือเด็กก็อาจแยกออกเป็น หนังสือภาพ หนังสือการ์ตูน นิยาย หนังสือแต่ละประเภทก็มีลักษณะรูปเล่ม เฉพาะที่เหมาะสมกับลักษณะการใช้งานของหนังสือประเภทนั้น ๆ การผลิตหนังสือแต่ละประเภท จึงมีวิธีการ และอุปกรณ์ที่เหมาะสมแก่การผลิตหนังสือประเภทนั้น ๆ ซึ่งก็ย่อมแตกต่างกันออกไปแต่ละประเภท การซื้อหนังสือเล่ม ผู้ซื้อจะเลือกซื้อพิถีพิถันมาก เช่น เลือกเนื้อหาที่ตรงกับความสนใจ เลือกผู้ประพันธ์ที่ตนชอบ พิถีพิถันในคุณภาพของการพิมพ์ การทำเล่ม และราคา เมื่อซื้อเล่มใดแล้วก็จะอ่านจากหน้าแรกเรียงลำดับ จนจบเล่ม เว้นแต่ซื้อมาผิด อ่านไปแล้วไม่ชอบ ก็ไม่อ่านต่อ หรืออาจผินอ่านไป จนจบเล่ม หนังสือเล่มมักไม่สูญค่า อ่านแล้วก็ยังเก็บไว้อ่านได้อีกในภายหลัง หรือให้ผู้อื่นอ่านต่อได้ในแต่ละประเภทย่อยของหนังสือเล่มต่าง ๆ ก็มีลักษณะเฉพาะ เช่น หนังสือสำหรับเด็กก็มักมีภาพมาก และใช้ตัว หนังสือตัวโต ส่วนหนังสือแบบฝึกหัดที่นักเรียน ต้องเขียนคำตอบในเล่ม มักเป็นหนังสือปกอ่อน ใช้กระดาษไม่ต้องตีมาก พอให้เขียนตอบได้ ไม่ซึมหมึก เพราะใช้เขียนกันครั้งเดียว ราคาไม่แพง เพื่อให้ นักเรียนสามารถซื้อได้

3. หนังสืออ้างอิง

เป็นหนังสือที่มีลักษณะพิเศษอีกแบบหนึ่ง ที่ผู้อ่านจะเลือกอ่านค้นคว้าเอาเฉพาะเรื่องที่ต้องการ เช่น หนังสือพจนานุกรมจากภาษาหนึ่งไปอีกภาษาหนึ่ง ผู้ซื้อจะค้นดูศัพท์เฉพาะคำที่ต้องการทราบ ความหมาย โดยจะเปิดดูหน้าและตำแหน่งตรงที่มีศัพท์ที่ต้องการจะค้น แล้วอ่านดูว่ามีคำแปลว่าอย่างไร เข้าใจแล้วก็ปิดเล่ม หนังสือเล่มหนึ่ง ๆ ได้อ่านจริง ๆ ไม่ก็บรรทัดไม่กี่หน้า หากเป็นพจนานุกรมฉบับกระเป๋าก็จะต้องผลิตให้มีขนาดเล็ก สามารถพกติดตัวไปได้สะดวก สามารถค้นดูศัพท์ได้ทุกเวลาที่ต้องการ ขนาดของเล่มหนังสือจะเป็นสิ่งกำหนดตัวพิมพ์ ความหนาของแผ่นกระดาษและชนิดของกระดาษที่จะพิมพ์ เพื่อให้หนังสือมีขนาดพอเหมาะที่จะบรรจุศัพท์ต่าง ๆ ลงในเล่มให้ครอบคลุมได้กว้างขวางที่ต้องการ และให้ได้ขนาดกว้าง ยาวและหนา พอที่จะพกในกระเป๋าเสื้อของผู้อ่านได้ ซึ่งเป็นการง่ายต่อการพกพา

วัตถุประสงค์ และลักษณะการใช้งานของหนังสือ ความสนใจ และฐานะทางเศรษฐกิจ ของผู้อ่าน เป็นสิ่งที่กำหนดลักษณะ รูปร่าง ขนาด และคุณภาพของวัสดุที่ใช้ในการผลิตหนังสือ และจะมีผลถึงการเลือกใช้ตัวพิมพ์ ระบบการพิมพ์ วิธีพิมพ์ วิธีทำเล่ม เพื่อให้การผลิตมีประสิทธิภาพสูงสุด และได้หนังสือที่เหมาะสมแก่การใช้งาน

รูปแบบวิธีการศึกษา

โครงการการศึกษาความรอบรู้เฉพาะเรื่อง เรื่องการแปลนิทานเรื่อง The Aristokittens: Welcome to the Creature Café เป็นการศึกษาแบบสร้างผลงาน

เครื่องมือที่ใช้ในการสร้างผลงาน

เครื่องมือที่ใช้ในการทำโครงการการศึกษาความรอบรู้เฉพาะเรื่อง เรื่องการแปลนิทานเรื่อง The Aristokittens: Welcome to the Creature Café มีการใช้พจนานุกรมแบบออนไลน์ประกอบการแปล คำศัพท์และการแปลสำนวน

วิธีการดำเนินการสร้างผลงาน

โครงการการศึกษาความรอบรู้เฉพาะเรื่อง เรื่องการแปลนิทานเรื่อง The Aristokittens: Welcome to the Creature Café มีขั้นตอนการสร้างผลงานการแปล ดังนี้

1. ผู้ศึกษาเลือกหนังสือที่สนใจ สามารถแปลได้ พร้อมทั้งตรวจสอบว่ามีการแปลเป็นภาษาไทยแล้วหรือไม่
2. อ่านเนื้อเรื่องทั้งหมด
3. อ่านเนื้อเรื่องซ้ำอีกรอบ และแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย
4. จัดพิมพ์เนื้อหาส่วนที่แปลเป็นภาษาไทย
5. อ่านทบทวน เพื่อตรวจสอบการอ่านให้ได้อรรถรส การสะกดคำ การเรียบเรียงเนื้อหา
6. ให้ผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้อง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในโครงการการศึกษาความรอบรู้เฉพาะเรื่อง เรื่องการแปลนิทานเรื่อง The Aristokittens: Welcome to the Creature Café ผู้ศึกษาได้ทำการแปลเนื้อเรื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย โดยใช้วิธีการแปล 2 ประเภท คือ

1. การแปลแบบตรงตัว (Literal Transition) และมีการใช้คำของเจ้าของภาษาเดิม ตัวอย่างการแปล ได้แก่

ตัวอย่างที่ 1 เป็นการใช้ชื่อเพลงในคำศัพท์ของภาษาอังกฤษ

He sang about scales and arpeggios.

เขากำลังร้องเพลง scales and arpeggios

ตัวอย่างที่ 2 ชื่อคน สถานที่เป็นการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ แต่เขียนเป็นภาษาไทย โดยใช้หลักการ
ถามผู้เชี่ยวชาญภาษาฝรั่งเศส

Berlioz เขียนว่า แบร์ลิออซ

Toulouse เขียนว่า ตูลูส

Marie เขียนว่า มารี่

Paris เขียนว่า ปารีส

2. การแปลแบบเอาความ (Non-literal translation)

ตัวอย่างที่ 1

He held up a paw to Toulouse's mural, showing them where the words might appear. "The Purrfect Pawtisserie."

เขายกอุ้งเท้าขึ้นวางตรงภาพวาดของตูลูสในตำแหน่งที่ตัวอักษรจะปรากฏ "ร้านขนมอุ้งเท้า
เหมียวห่าว" ในขณะที่ Purrfect เป็นการเขียนแบบเล่นคำในนิทาน แปลว่า สมบูรณ์ Paw แปลว่า อุ้ง
เท้า และ patisserie หมายถึง ร้านขายขนม ซึ่งเพื่อให้ได้รรถรสในการแปลชื่อร้าน ผู้ศึกษาจึงแปลว่า ร้าน
ขนมอุ้งเท้า เหมียวห่าว"

ตัวอย่างที่ 2

"Together, we all made a great team," Louis said.

"สามัคคีคือพลัง" หลุยส์เอ่ย

เป็นการแปลให้กระชับในการสนทนา เพื่อเข้าใจง่ายและได้รรถรส

ตัวอย่างที่ 3

"Me too," Toulouse added.

"Me three," Berlioz insisted.

"ผมด้วย" ตูลูสเสริม

"ผมก็ด้วย" แบร์ลิออซยืนยัน

Me three เป็นการเล่นคำในนิทาน ทำให้ไม่สามารถแปลได้ตรงตัว เนื่องจากคำว่า Me too ซึ่ง
แปลว่า ฉันด้วย ฟ้องเสียงกับคำว่า two ที่แปลว่า สอง ในภาษาอังกฤษ จึงมีการเล่นคำกับ three ที่
แปลว่า สาม

ผลการศึกษา

การศึกษาโครงการการศึกษาความรอบรู้เฉพาะเรื่อง เรื่องการแปลนิทานเรื่อง The Aristokittens: Welcome to the Creature Café แปลเป็นภาษาไทยได้ผลการศึกษาเป็น 8 บท จากการแปลนิทานเรื่อง The Aristokittens: Welcome to the Creature Café ผู้ศึกษานำวิธีการแปลมาใช้แค่ 2 ประเภท คือ

1. การแปลแบบตรงตัว โดยเป็นการแปลแบบตรงตัวในรูปของประโยค และรูปแบบของสำนวนให้มีความหมายคล้ายคลึงกันในความหมายของคำที่มาจากภาษาต่างประเทศ และบางคำก็ไม่สามารถแปลเป็นภาษาไทยได้ก็จะมีการใช้การยืมคำ
2. การแปลแบบเอาความ บางคำมีการแปลความหมายของคำศัพท์ที่แปลกไป หรือผิดไปจากการแปลในพจนานุกรมตามคำนั้น ๆ จึงถือว่าเป็นการแปลแบบเอาความ ซึ่งหากมีการแปลที่มีความหมายของคำเปลี่ยนแปลงไปจะส่งผลให้การจัดเรียงรูปประโยคเปลี่ยนแปลงไปด้วย เพื่อให้เกิดอรรถรสในการอ่าน รวมทั้งมีการละความ เพิ่มความ ขยายความ

ทั้งนี้การแปลแบบคำต่อคำ ไม่ได้นำมาใช้ในการแปลนิทาน เพราะการแปลประเภทนี้ต้องมีการแปลความหมายของภาษาต้นฉบับมาเป็นภาษาปลายทางอย่างเคร่งครัด ทำให้ถ้อยคำที่ได้ไม่สละสลวย ไม่กระชับ และเนื้อหาที่ได้อ่านจะเข้าใจยาก

การแปลแบบเอาความ ผู้ศึกษาได้พบเสียงร้องของสัตว์ ที่ไม่มีในภาษาไทย

สะท้อนความคิด

สิ่งที่ได้เรียนรู้จากการศึกษา

1. ผู้ศึกษาได้เรียนรู้การทำงานอย่างเป็นระบบและเป็นระเบียบ
2. ผู้ศึกษาได้เรียนรู้การแก้ปัญหาต่าง ๆ เช่น การหาสำนวนที่เหมาะสม
3. ผู้ศึกษาได้ฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษและการเขียนภาษาไทย

ปัญหาหรืออุปสรรค

1. ต้องใช้เวลาในการอ่านและปรับแก้ภาษาให้เข้ากับเนื้อเรื่อง
2. มีการเปลี่ยนหนังสือ เนื่องจากหนังสือเล่มแรกมีเนื้อเรื่องที่ยาว ทำให้เกิดความย่อท้อในการแปล

แนวทางการแก้ไขปัญหาหรืออุปสรรค

1. ควรหาหนังสือที่ผู้แปลสนใจและเหมาะสมกับความสามารถของผู้แปล

ข้อเสนอแนะ

1. ผู้สนใจในการแปลควรอ่านหนังสือภาษาอังกฤษเป็นประจำ จะได้เข้าใจการใช้ภาษาให้มากขึ้น
2. อาจนำเนื้อหาบทานที่แปลเป็นภาษาไทยแล้ว มาจัดทำเป็นรูปเล่ม
3. ผู้สนใจในการแปลควรอ่านหนังสือบทานภาษาไทย เพื่อที่จะได้รู้จักคำศัพท์มากขึ้น

บรรณานุกรม

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2540. **คู่มือการแปล**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถาน. 2554. **ค้นความหมายจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถาน**.
(ออนไลน์) <https://dictionary.orst.go.th/>, 14 ธันวาคม 2567.

พัชรี โภคาสัมฤทธิ์. 2549. **การแปลอังกฤษเป็นไทย: ทฤษฎีและเทคนิค**. กรุงเทพฯ:
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

ปัญญา บริสุทธิ์. 2542. **ทฤษฎีและวิธีปฏิบัติในการแปล**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ:
ห้างหุ้นส่วนจำกัดอรุณการพิมพ์.

ปลูกปัญญา. 2560. **ประเภทของหนังสือ** (online)
<https://www.truelookpanya.com/knowledge/content/60252>, 14 ธันวาคม 2567.

สัญญาวิ สายบัว. 2553. **หลักการแปล**. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สัญญาวิ สายบัว. (2560). **หลักการแปล**. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดยูเคชั่น.

สุพรรณณี ปันมณี. 2555. **แปลผิด แปลถูก**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุพรรณษา พิณศรี. **การแปลภาษาญี่ปุ่น**. (ออนไลน์)

https://elfhs.ssrui.ac.th/supansa_pi/pluginfile.php/215/block_html/content/%E0%B8%8A%E0%B8%99%E0%B8%B4%E0%B8%94%E0%B8%82%E0%B8%AD%E0%B8%87%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%A3%E0%B9%81%E0%B8%9B%E0%B8%A5.pdf, 14 ธันวาคม 2567.

อัจฉรา ไส้ศรีตรึงไกล. (2554). **EN 322: Nature and Methods of Translation**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

อัจฉรา ไส้ศรีตรึงไกล. 2555. **จุดมุ่งหมาย หลักการ และวิธีแปล**. ในเอกสารประกอบการสอน รายวิชา EN 322 กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

Google Translate (online) <https://translate.google.com/?sl=auto&tl=en&op=translate>, 14 ธันวาคม 2567.

ภาคผนวก

เรื่องการแปลนิทานเรื่อง The Aristokittens: Welcome to the Creature Café แปลเป็นภาษาไทยได้ผลการศึกษาเป็น 8 บท ดังนี้

ชื่อเรื่อง ก๊วนลูกแมว ตอน ยินดีต้อนรับเข้าสู่คาเฟ่สิ่งมีชีวิต

บทที่ 1

ณ ตอนเช้าที่แสนอบอุ่นในปารีส ด้านในคฤหาสน์หลังใหญ่บนถนนที่ปูด้วยหิน ลูกแมวสามตัว กำลังนั่งมองไปยังประตูไม้ขนาดใหญ่ ทางน้อย ๆ แกว่งขึ้นลงอย่างประหม่า

“วันนี้เราไม่ควรจะเข้าไป” ลูกแมวสีขาวชื่อมารีเออ “คุณแม่บอกว่าให้พวกเราไปเล่นที่สวน”

“แต่มันน่าเบื่อ” ลูกแมวขนสีเทาชื่อแบร์ลีโอซ ซึ่งเป็นน้องชายของเธอบอก เขายืนอึ้งเท่าเล็กจิ๋ว ไปแปะประตู “พวกเราจะสนุกกันมากกว่าในนั้น”

“ใช่แล้ว พวกเราจะกลับไปใช้ชีวิตแบบเดิม ๆ ไม่ได้” ตุลูลูกแมวตัวสีส้มที่เป็นพี่ชายกล่าวเสริม “ไม่ใช่หลังจากที่ทุกอย่างเกิดขึ้นแล้ว”

ลูกแมวทั้งสามกับแม่ของพวกเขาที่ชื่อดัซเซส เพิ่งผ่านประสบการณ์การผจญภัยที่แลกมาด้วยชีวิต บางทีอาจจะทั้งเก้าชีวิตที่มีเลยก็ได้ พวกเขาถูกจับตัวไปโดยพ่อบ้านเจ้าแผนการ แต่ด้วยความกล้าหาญ ดวงชะตา และความช่วยเหลือจากเหล่าสัตว์ตัวเล็กตัวน้อย ในท้ายที่สุดพวกเขาก็รอดกลับมาหาเจ้าของที่รัก คุณผู้หญิงแอดิเลด บอนฟามิลล์ ระหว่างทางนั้น พวกเขาได้เห็นสิ่งที่น่าตื่นตาตื่นใจมากมาย และได้พบเพื่อนแสนวิเศษอันหลากหลาย ...โดยเฉพาะ บรรดาแมวจรจัดสุดเท่

มารีเออ “นายพุดถูก เอาละ พร้อมกันหลังฉันนับนะ หนึ่ง...สอง...”

ก่อนที่เธอจะได้นับสาม ตุลูลูกแมวก็ดันประตูเปิดด้วยตัวเองและพุ่งเข้าไปในห้อง

“ว่าแล้ว” มารีเออถอนหายใจ “แต่ เย้ เราเข้ามาแล้ว”

หลังจากที่มารีเปิดบ้านของเธอให้เป็นที่อยู่ของบรรดาแมวจรจัดในปารีส แมวหลากหลายรูปแบบ เกินกว่าจะนับออกก็อัดแน่นในห้องรับแขกหลังประตูบานใหญ่ วุ่นวายและซี้เกียจ อ้วนและขนฟู หรุหร่า และสกปรก เหล่าแมวเหมียวพากันเรียกสถานที่นี้ว่า ห้องของแมวจรจัด

แบร์ลีโอซวิ่งผ่านแมวสายฟ้าเผดซึ่งนอนกรนอยู่บนเตียงและแมวจรจัดสี่ตัวที่กำลังเล่นเกมการ์ด เขาตรงไปยังเปียโน กระโดดขึ้นไปบนคีย์ ก่อให้เกิดเสียงที่เหมือนหม้อและกระทะเสียดสีกับพื้น

“ม้าว” แมวจรจัดตัวหนึ่งร้องพร้อมกับทำหูตก

“โทษที” แบร์ลืออชตอบกลับ “ฉันแคร์อไม่ไหวที่จะเล่นเพลงใหม่ที่ฉันแต่ง”

ตุลฺุสเร่งไปที่มุมห้อง ที่ซึ่งมีเก้าอี้ กระดานวาดภาพ และอุปกรณ์ระบายสีตั้งอยู่ เขาจุ่มอุ้งเท้าข้างหนึ่งลงไปโนสีเหลือง และอีกข้างลงไปโนสีดำ และตวัดไปมาบนกระดานวาดภาพ

“ผลงานชิ้นเอก” หนูสีเทาที่ยืนอยู่ข้าง ๆ เอ่ยชม ในปากเคี้ยวแครกเกอร์

“สวีสวี ร็อกเกอฟอร์ด” ตูลฺุสพูด “นายชอบภาพวาดของฉันจริงหรือ”

ร็อกเกอฟอร์ดอาศัยอยู่ในกำแพงของคฤหาสน์ เป็นเพื่อนที่ซื่อสัตย์ของเหล่าลูกแมวและแม่ของพวกเขา เขาเคยช่วยพวกเขาเมื่อตอนที่โดนจับตัวไป บัดนี้เขาชอบบ้วนปี่นอยอยู่แถวห้องของแมวจรจัด กัดกินเศษอาหารเหลือและเลียถ้วยนมจนสะอาด

“ฉันรักมัน” ร็อกเกอฟอร์ดยืนยัน “มันคือกล้วยแสนอร่อยใช่ไหม ไม่สิ เดี่ยว มันคือคัพเค้กสีเหลืองกับช็อกโกแลตไอซิ่งใช่ไหม”

ตุลฺุสขมวดคิ้ว “มันเป็นผัั้ง”

“ไอ้” ร็อกเกอฟอร์ดถอนหายใจด้วยความผิดหวัง “มันไม่อร่อยเลยนะ”

มารีกระโดดผ่านพี่ชายและน้องชายของเธอ ไปยังห้องครัว ซึ่งมีแมวเทาขนดกนั่งอยู่ที่เคาน์เตอร์ กำลังนวดแป้งด้วยอุ้งเท้าหน้าทั้งสองข้าง

“หลุยส์” มารีพูดกลัวหัวเราะ “นายเต็มไปด้วยแป้งเลย”

“อู๊ย” เจ้าแมวร้อง เขาสะบัดขนไปมาจนแป้งฟุ้งกระจายเหมือนก้อนเมฆรอบตัว ส่งผลให้ตอนนี้เขากลายเป็นแมวดำขนดก “เธออยากช่วยฉันทำครัวของต์แมวไหม”

“แน่นอน ขนมอบของนายเป็นสิ่งที่อร่อยที่สุดที่ฉันเคยกิน หลุยส์ นายคิดว่าฉันจะเป็นเชฟอย่างนายสักวันได้ไหม”

“อะแฮ่ม เจ้าเหมียว” เสียงดังมาจากด้านหลังมารี “ทุกอย่างขึ้นอยู่กับว่าถ้าแม่ของเธอจับได้ว่าเธอลงมาที่นี้แล้วแม่จะทำอย่างไรนะ”

มารีหันหลังไปพบกับแมวใหญ่ตัวผู้สีส้มขาว กำลังยืมยาวถึงหนวด นี่คือโทมัส โอมอลลีย์ แมวที่เท่ที่สุดของที่สุด ผู้ซึ่งช่วยครอบครัวพวกเขาระหว่างการผจญภัยหลังโดนจับตัวไป นับจากนั้นมาเขาก็กลายมาเป็นพ่อเลี้ยงของเหล่าลูกแมว

“ตุลุต มารี แบร์ลีโอซ” ดัชเชสร้องเรียกจากด้านบน “มานี่เร็ว คุณผู้หญิงจะพาเราไปที่สวนสาธารณะ”

มารีส่งสายตาตื่นตระหนกให้หลุยส์กับโอมอลลีเย่ จากนั้นจึงพุ่งกลับไปยังห้องรับแขกเพื่อเตือนพี่น้องของเธอ “คุณแม่ เร็ว ซ่อน”

แบร์ลีโอซและตุลุตพยายามจะขดตัวอยู่ใต้เก้าอี้เดียวกัน

“โอย” แบร์ลีโอซร้อง พาดอุ้งเท้าไปที่พี่ชาย “ระวังหน่อยสิ”

“นี่ นายตะปบฉันทะไร” ตูลุตพูดพร้อมกับพาดอุ้งเท้ากลับ

แมรีโกลไปตามพื้นห้องและกระโจนขึ้นไปในตะกร้าแมว เธอฝังตัวใต้ผ้าห่มในเวลาเดียวกับที่ดัชเชส แมวสีขาวยุหรูหยาห้อยปลอกคอทองวิบวับเดินเข้ามาในห้อง

“ดัชเชส” โอมอลลีเย่ที่ออกมาจากห้องครัวและพบกับแม่แมวเอ๋ย “ฉันอยากจะบอกเธออีกกี่ร้อยครั้งพันครั้งว่าดวงตาของเธอส่องประกายเหมือนไพลิน”

ดัชเชสกะพริบตาสีฟ้ากลมโตซ้ำ ๆ ขณะมองไปที่โอมอลลีเย่ หนึ่งครั้ง สองครั้ง สามครั้ง หลังจากนั้นจึงกวาดตามองไปรอบห้อง สะดุดตากับกองผ้าห่มนูน ๆ บนตะกร้า

“ขอบคุณ โทมัสที่รัก” ดัชเชสกล่าว ยิ้มหวาน “ส่วนตอนนี้เธอช่วยบอกลูก ๆ ของเราให้เลิกซ่อนและออกมาพบฉันข้างนอก”

ดัชเชส โอมอลลีเย่ และเหล่าลูกแมวเดินตามหลังคุณผู้หญิงมายังสวนลูกชอมบูร์ก หนึ่งในสวนสาธารณะที่รื่นวยที่สุดในปารีส

“แม่ครับ” แบร์ลีโอซถามดัชเชส “แม่โกรธที่เราใช้เวลาส่วนใหญ่คลุกคลีกับแมวจรจัดหรือเปล่า ฮะ”

ดัชเชสอุกแก้มของเธอกับแบร์ลีโอซ “แม่ไม่ได้โกรธ ลูกรัก แต่ลูกต้องสัญญาว่าจะไม่มีความลับกับแม่อีก ลูกแมวอยากรู้ อยากเห็นแต่ต้องไม่เป็นความลับ”

“เราสัญญา” ลูกแมวทั้งสามร้องเหมียวพร้อมกับคลอเคลียขาของดัชเชส

ดัชเชสหัวเราะ “ดีมาก ไปเล่นระหว่างที่แม่กับโทมัสช่วยคุณผู้หญิงหาที่ปิกนิกดี ๆ ได้เถอะ”

มารี แบร์ลีโอซ และตุลุตพุ่งไปตามสนามหญ้า พวกเขาวิ่งสวนสาธารณะ มันเต็มไปด้วยทิวทัศน์สีสันสดใส เสียงอันน่าตื่นเต้น และกลิ่นที่น่าสนใจ ไม่ไกลมีเด็กสองคนโยนลูกบอลเล็ก ๆ ไปมา แบร์ลีโอซ

หยุดมอง จากนั้นตุลุตก็เข้าไปร่วมวงด้วย ในท้ายที่สุด ลูกแมวทั้งสามก็ตื่นตาตื่นใจไปกับลูกบอลที่ลอยผ่านไปมาบนอากาศ

ทันใดนั้น ตูบ! หนึ่งในเด็กสองคนนั้นโยนแรงเกินไป มันกระเด็นไปโดนต้นไม้ เด้งออกมา ตกลงพื้น และกลิ้งหนีไป

“ไปจับมันกันเถอะ” ตูลุตตะโกนพร้อมกับพุ่งตัวตามลูกบอลไปอย่างรวดเร็ว

“รอก่อน!” มาริเรียก วิ่งตามเขาไป

แบร์ลืออชวิ่งไล่ลูกบอลด้วย ทันทีที่มันกลิ้งผ่านประตูสวนสาธารณะ มันก็เพิ่มความเร็วขึ้นไปอีก

เสียงกระรอกดังมาจากด้านบน กระรอกสีน้ำตาลกับพวงหางใหญ่ฟูเกาะอยู่บนกิ่งไม้ มองดูบรรดาลูกแมว “พวกเธอจะไปไหน วิ่งทำไมกัน เกิดอะไรขึ้น”

“ว่าไง พัพ” ตูลุตตอบกลับเจ้ากระรอก “คุณตอนนี้ไม่ได้ มีภารกิจแมวสุดสำคัญ”

แบร์ลืออช ตูลุต และมาริวิ่งไล่ตามลูกบอลที่กลิ้งผ่านถนน เลี้ยวตามมุม และเข้าไปในตรอก มันกระเด็นออกจากกำแพงและลอยมายังพวกเขา

มาริกระโดดคว้า แต่พลาด แบร์ลืออชกระโจนต่อ แต่พลาดและหล่นทับมาริ ตูลุตเอื้อมไปจับบอลครั้งสุดท้าย แต่มันหลุดรอดไปและเขาก็ร่วงลงจมกกองแมว

“อ๊วย” ทุกคนโอดครวญ

ลูกบอลเจ้าปัญหาหากิ่งไปตรงตะแกรงเหล็กที่กำแพง... ประตูลึก ๆ บนตะแกรงเปิดออก หนูพุ่งตัวออกมา เหล่าลูกแมวมองดูบอลกลิ้งผ่านประตูนั้นแล้วหายไป

“เอิ่ม...” แบร์ลืออชพูด “เกิดอะไรขึ้นกันเนี่ย”

“เราควรตามไปเก็บมันไหม” มาริถาม

“คุณแม่เคยบอกนี่ ว่าเป็นลูกแมวต้องซี้สงสัย” ตูลุตตอบ

เหล่าลูกแมวก้อย ๆ เคลื่อนตัวไปทางประตูที่เปิดอยู่ แทรกเข้าไปที่ละตัว

พวกเขาสะดุดสองสามก้าวและหยุดอยู่หน้าพื้นที่มืดมิด ตูลุตกับแบร์ลืออชทำหูลู่วและหางชี้ขึ้น แต่มาริแค่ดมกลิ่นอากาศ มีแสงสว่างอยู่ตรงมุม

“นายไปก่อน” แบร์ลืออชบอกตูลุต

ตุลุตซยับไปด้านหน้า และหยุดนิ่ง หันมามองพี่น้องอย่างประหลาด “ไม่ใช่ว่าฉันกลัวหรอกนะ แต่ฉัน...เอ๋อ...”

“ไอ้ เหมียว จริง ๆ เลย” มาริเอ๋อ “งั้นฉันเข้าไปก่อนนะ ตามมาแล้วกัน”

มาริซยับอึ้งทำเบา ๆ อย่างเชื่องช้า บรรดาลูกแมวแอบอยู่ที่มุม

พวกเขาตกใจกับสิ่งที่เห็น

ร้านอาหารที่ว่างเปล่า ยิ่งกว่าว่างเปล่า เก้าและถาดทิ้งร้าง ฝุ่นเกาะเต็มทุกพื้นที่ โต๊ะและเก้าอี้ไม้ บางตัวพัง หน้าต่างขมุกขมัวจากความสกปรก และเปียโนที่ดูจะร้องกะแรงแรงวางตั้งอยู่ไกลจากกำแพง

“ที่นี่เป็นคาเฟ่เก่าหรือเปล่า” แบร์ลีโอซถาม เขาเดินไปที่เปียโนและเล่นโน้ตบางตัว แต่มันส่งเสียงที่ผิดคีย์อย่างรุนแรง

“คงงั้น แต่บางอย่างมันแปลก ๆ นะ” ตุลุตซพูด “อะไรกันนะ”

มาริหยุดคิด หนวดแมวกระตุกขึ้นลง “มันเล็ก ทุกอย่างเป็นขนาดเดียวกับเรา”

ใบหน้าของตุลุตซแจ่มใสขึ้นเมื่อเขาเดินไปรอบ ๆ ห้อง “เธอพูดถูก ฉันว่า-พูดผิด...อ้อ! เมื่อกี้ฉันเดินผ่านใยแมงมุม”

แมริและแบร์ลีโอซหัวเราะใส่พี่ชาย แต่แล้ว

“แฮ...โฮ!”

ลูกแมวทั้งสามสะดุ้งโหยง ขนตั้งตรง

“แฮ...โฮ้ง โฮ้ง! โฮ้ง”

สุนัขพันธุ์เฟรนช์บูลดีอกยืนอยู่ด้านหลังพวกเขา แยกเขี้ยวด้วยความโมโห

บทที่ 2

ลูกแมวทั้งสามขดตัวอยู่ด้วยกัน หุดก

สุนัขพันธุ์เฟรนช์ บูลดีอกคำรามอีกครั้งและเคลื่อนตัวเข้ามาใกล้ขึ้น เขามีขนสีน้ำตาลอ่อนและมีสีขาวตรงหน้าอก

“ฉันจัดการเอง” ตูลุสกระซิบขณะขยับไปข้างหน้าห้อง ๆ อย่างปกป้อง เขายืดหลังและยกหางขึ้น พยายามทำให้ตัวเองดูตัวใหญ่ขึ้น “เหมียว แ่ง แ่ง แ่ง อย่ามายุ่งกับพวกเรานะ”

ตูลุสเงื้องั่งเท้าขึ้น เผยกรงเล็บจิวและตัวโตไปในอากาศ

สุนัขบูลด็อกยืนแน่นิ่ง ดวงตาเบิกกว้าง

“เขากลับ” มารีกระซิบกับแบร์ลีโอซ “บางที่ตูลุสอาจจะน่ากลัวขึ้น”

เจ้าสุนัขหัวเราะลั่น

เขาหัวเราะอย่างหนักจนนอนกองไปกับพื้น ลิ้นห้อยออกมาจากปาก

ตูลุสทำหูตก เอียงคอมองอย่างสงสัย มารีสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ และเคลื่อนตัวเข้าไปใกล้เจ้าสุนัข

“ทำอะไรนะ มารี” แบร์ลีโอซเรียกมารีเบา ๆ “เธออาจจะบาดเจ็บได้นะ”

มารีหันกลับไปมองน้องชายของเธอและพูดว่า “คุณแม่บอกเราเสมอว่า มารยาทและความใจดี เป็นสิ่งที่ทันสมัย”

“ก็ใช่” แบร์ลีโอซพูด “แต่...ฉันไม่คิดว่าเจ้าบูลด็อกนั้นสนใจเกี่ยวกับความทันสมัย”

มารีเข้าไปใกล้สุนัขต่อ หนวดของเธอสั่นด้วยความกลัว เมื่อเธอเข้าไปใกล้เขา เขาก็หยุดหัวเราะและนั่งตัวตรงทันที เธอหายใจเข้าลึก ๆ รวบรวมความกล้าและยิ้มรอยยิ้มที่เป็นมิตรที่สุด

“สวัสดีตอนบ่าย เมอซีเออร์ ฉัน ช-ช-ชื่อมารี ยินดีที่ได้รู้จัก”

เธอยืนเงื้องั่งเท้าที่สั่นเทาไปด้านหน้า

สุนัขบูลด็อกจ้องเงื้องั่งเท้า

“ฉันคิดไปเองหรือเปล่า” แบร์ลีโอซกระซิบกับพี่ชาย “ว่าเขาดูหิว”

สุนัขบูลด็อกนั่งตัวตรงขึ้นอีก และ...ยิ้มกว้าง เขายืนเงื้องั่งเท้าของตัวเองไปแตะกับของมารี

“สวัสดี มารี” เขาพูดอย่างสุภาพ “ฉันชื่อปีแอร์”

มารีหันไปมองแบร์ลีโอซกับตูลุส ทำสีหน้าที่บอกว่า เห็นไหม ฉันบอกแล้ว

“ฉันเกลียดเวลาที่เธอพูดถูก” ตูลุสพึมพำ

“นี่คือพี่น้องของฉัน ตูลูสและแบร์ลีโอซ” มาริบอกสุนัขบูลด็อก “ฉันมั่นใจว่าตูลูสรู้สึกผิดที่ขูและทำท่าตบตีใส่ นายเมื่อครู่ พวกเราแค่หวาดกลัวนะ”

“วางใจเถอะ ฉันไม่ได้บาดเจ็บ” ปีแอร์เอ่ย “ฉันก็กลัวเหมือนกัน ขอโทษที่หาใส่ นะ ฉันมักจะเจอพวกหนูมาเล่นเกมการ์ดและกั๊ดเฟอร์นิเจอร์ที่นั่น นั่นเป็นวิธีที่ฉันใช้ไล่พวกนั้น แต่พอดูใกล้ ๆ แล้วถึงได้รู้ว่าพวกเธอคือแมว”

“นายอาศัยอยู่ที่นี้หรือ” ตูลูสถาม

“อืม เปล่า” ปีแอร์ตอบ “นายคงจะเคยได้เห็นร้านขายเบียร์ลูกชอมบูร์กที่อยู่ตรงข้ามสวนสาธารณะ มนุษย์ของฉันเป็นเจ้าของที่นั่น ฉันอาศัยอยู่กับพวกเขาที่อพาร์ทเมนต์แถวนั้น”

“เราเคยเห็นร้านขายเบียร์ลูกชอมบูร์ก” มาริ้อธิบาย “ทุกครั้งที่เราเดินผ่าน พ่อบุญธรรมของเรา โทมัสจะบอกเสมอว่ามันเป็นกลิ่นที่เขาชอบที่สุดในโลก”

“แล้วนี่มันคืออะไรกัน” ตูลูสถาม “เป็นส่วนหนึ่งของร้านหรือ”

ปีแอร์ถอนหายใจและเริ่มเดินไปรอบห้อง ดันเก้าอี้ที่ล้มอยู่ให้เข้าที่ด้วยจุกของเธอ

“นี่เป็นร้านแยก” ปีแอร์กล่าวอย่างอ่อนโยน “คาเฟ่ของเหล่าสิ่งมีชีวิต หรือที่เราเรียกกันว่า คาเฟ่สิ่งมีชีวิต”

“มนุษย์” แบร์ลีโอซพูดพร้อมกับส่ายหัว “พวกเขาได้ซื้อนี้มาจากไหนกัน”

“ที่นี่ไม่ใช่คาเฟ่ของมนุษย์” ปีแอร์พูดยิ้ม ๆ “นี่เป็นร้านสำหรับสัตว์ พูดให้ถูกคือสัตว์ทั่วทั้งปารีส ไม่ว่าคุณจะมีขนหรือขนนหรือเกล็ด ไม่ว่าจะหางหรือไม่มีหาง เรายินดีต้อนรับทุกคน ไม่เว้นแม้แต่หนู-ตราบเท่าที่พวกเขาทำตัวดี”

มาริมองไปที่โต๊ะและเก้าอี้พัง ๆ และเปียโนเก่า ๆ ตรงมุมห้อง “โห้ มันต้องยอดเยี่ยมมากแน่ ๆ”

ปีแอร์ถอนหายใจ และเลื่อนอู้งเท้าไปตามคราบฝุ่นบนโต๊ะ “มันยอดเยี่ยมมากจริง ๆ ทุกเวลาเต็มไปด้วยเสียงเพลงและอาหารอร่อย ๆ และผองเพื่อน”

“ส่วนตอนนี้ก็ละเอียดมาก” ตูลูสเอ่ย

“ตูลูส” มาริดู ดีพีชายของเธอ “หยาบคายนะ!”

“ไม่หยาบคายเลย” ปีแอร์พูด “มันละเอียด อืม! เพื่อนรักของฉัน ท่านชายราตรีคงจะเศร้ามากที่เห็นร้านสวย ๆ ของเขากลายเป็นเช่นนี้ เขาเป็นเชฟแมวที่ยอดเยี่ยมที่สุดในปารีส ฉันมีหน้าที่นำวัตถุลับที่

เหลือจากร้านข้างบนลงมาให้เขาและ -วิ้ง- รวากับเวทมนตร์ เขาจะทำให้พวกมันกลายเป็นอาหารที่ยอดเยี่ยม”

“ตอนนี้ท่านชายราตรีอยู่ที่ไหน” ตูลูสถาม

“โอ้ ฉันมั่นใจว่าตอนนี้เขาคงใช้ชีวิตที่ดีเลิศในอเมริกากับมนุษย์ของเขา” ปีแอร์ตอบ “มนุษย์ของราตรีกับมนุษย์ของฉันเป็นพี่น้องกัน พวกเขาเปิดร้านข้างบนด้วยกัน แต่ต่อมาทั้งสองทะเลาะกันใหญ่โต และราตรีกับฉันก็ทะเลาะกันเรื่องที่ว่าพวกเขาทะเลาะกัน ตอนที่มนุษย์ของเขาไปที่นิวยอร์ก ราตรีจึงไปกับเขาด้วย”

นัยน์ตาของปีแอร์คลอไปด้วยน้ำตา เขาซบมันเบา ๆ ด้วยอุ้งเท้า

“โอ้ ไม่นะ” ตูลูสกระซิบกับมารีและแบร์ลีโอซ “ฉันไม่ได้ตั้งใจจะทำให้เขาเศร้า”

“เราจะทำให้เขาอารมณ์ดีขึ้นได้อย่างไร” มารีถาม

“เราร้องเพลงกันเถอะ” แบร์ลีโอซแนะนำ “เพลงที่ทำให้คุณแม่อารมณ์ดีตอนที่เธอเศร้า”

“ความคิดเยี่ยม!” มารีสนับสนุน

“ไม่เอาเพลงนั้น” ตูลูสแย้ง กลอกตา “พวกเธอร้องเสียงดังเกินไป”

มารีแลบลิ้นใส่ตูลูส “สองต่อหนึ่ง” เธอหันไปหาปีแอร์ “คุณปีแอร์ เรามีบางอย่างที่จะทำให้คุณอารมณ์ดีขึ้น หนึ่ง สอง และ หนึ่ง-สอง-สาม”

แบร์ลีโอซนั่งลงและเริ่มเคาะพื้นเป็นจังหวะด้วยอุ้งเท้า จากนั้นเขากับมารีก็เริ่มร้อง

เมื่อโลกทำให้ขนของคุณตั้ง

เมื่อคุณรู้สึกว่าคุณต้องการเพื่อนเคียงข้าง

ตูลูสถอนหายใจ และร่วมวงด้วย

แค่เรียกชื่อฉัน และสายทางของคุณ

ฉันจะวิ่งมาหา ในทันใด

เมื่อเพลงจบลง ปีแอร์ก็หยุดร้องให้ เขาเข้าหาพวกลูกแมวและลูบหัวแบร์ลีโอซด้วยอุ้งเท้าหน้า

“ขอบคุณนะ พวกลูกแมว” เขาเอ่ย ลูบหัวมารีและและตูลูสด้วยแบบเร็ว ๆ “ฉันต้องการสิ่งนั้นพอดี พวกเธอจะมาเยี่ยมฉันอีกไหม”

“โอ้ แนนอน” มารีพูด “พวกเรามาสวนสาธารณะตลอด...”

เธอนิ่งไปและหันไปหาพี่น้องของเธอ ทุกคนมองหน้ากันและร้อง “คุณแม่”

“ขอโทษทีนะ ปีแอร์” แบร์ลีโอซกล่าว “คุณแม่ คุณพ่อบุญธรรม และมนุษย์ของพวกเรา กำลังเตรียมจัดปิกนิกกันอยู่ ถ้าพวกเขารู้ว่าเราไม่ได้อยู่ที่สวนสาธารณะล่ะก็...”

“พวกเขาจะคิดว่าพวกเราโดนจับตัวไปอีกครั้ง” มารีพูดต่อประโยคให้จบ “แต่พวกเราจะกลับมาอีก เราสัญญา”

บรรดาลูกแมวรีบแข่งกันพุ่งไปที่ประตูเพื่อมุ่งหน้าไปยังตรอก ปีนป่ายครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อให้ไปถึงจุดมุ่งหมายเป็นครั้งแรก

บทที่ 3

ตุลุต แบร์ลีโอซ และมารี นอนด้วยกันบนเตียงแมวแสนอบอุ่นตรงมุมห้องของคุณผู้หญิง มันมีผ้าห่มสุดนุ่มนิ่ม หมอนผ้าไหม และผ้าม่านคลุมรอบ ๆ เมื่อเหล่าลูกแมวไม่ยอมเข้านอน พวกเขาจะทำเหมือนกับว่านี่เป็นป้อมปราการ

แต่ไม่ใช่สำหรับคำคืนนี้ ตูลุตหยุดหายใจไม่ได้ ทำให้แบร์ลีโอซหวาดต่อ ส่งผลให้มารีหวาดตาม

“ลูกรัก พวกลูกคงเหนื่อยมากจากการวิ่งเล่นวันนี้” ดัชเชสเอ่ย เธอคาบตุลุตที่ต้นคอและวางเขาเบา ๆ

“ฉันสงสัยมาตลอดว่าเกิดอะไรขึ้นกับคาเฟลิ่งมีชีวิต” โอมอลลีย์พูดขณะดันแบร์ลีโอซให้อยู่ระหว่างตุลุตกับมารีด้วยจมูก “ฉันเคยกินที่นั่นครั้งหนึ่ง แต่มันทรูหราไปสำหรับฉัน แต่เพื่อนแมวหลายตัวของฉันชอบไปที่นั่นเพื่อกินซูปลลาซาร์ดีน”

มารีเขยิบตัวเข้าใกล้ “ฉันอยากเห็นมันมาก ๆ”

ดัชเชสใช้ฟันของเธอดึงผ้าห่มคลุมเหล่าลูกแมว “ฝันดี ลูกรัก”

ดัชเชสโน้มตัวลงจูบลูกแมวทีละตัวบนหน้าผาก โอมอลลีย์ขยิบตาให้พวกเขา และพวกเขาก็ขยิบตากลับ จากนั้นแมวทั้งสองก็เดินออกไปจากห้อง ทั้งประตูให้เปิดไว้เล็กน้อย เพราะแบร์ลีโอซกลัวความมืด

ดัชเชสพูดถูก บรรดาลูกแมวเหนื่อยมากจริง ๆ ไม่นานทุกตัวก็ผลอยหลับ เหลือเพียงเสียงหายใจเข้าออกเบา ๆ และเสียงกรนของตุลุต

หมวดของมารีกระทัดรัดขณะเธอฝัน ในฝันนั้น คาเฟ่มีสชีวิตไม่ได้เต็มไปด้วยฝุ่นและพื้นที่ว่างเปล่า กลับกัน มันเต็มไปด้วยเค้กและขนมอบ ในฝรั่งเศสที่เรียกกันว่า ร้านขนมอบ หอมล้อมไปด้วยสัตว์ผองเพื่อน ที่นั่นมี ร็อกเกอฟอร์ด หนูกำลังกินชีสเค้กถั่วเมเปิล อย่างไรก็ตาม ม้าของคุณผู้หญิง ฟร้าวฟร้าวกำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะตรงมุมร้าน สวมหมวกดอกไม้และโห่ร้อง “ฮี้ นี่เป็นคุกกี้แครอทแอปเปิลที่ดีที่สุดที่ฉันเคยกิน”

ในฝันนั้น มารีอยู่ที่ห้องครัว เธอสวมหมวกเชฟและปั่นแป้งให้เป็นครัวของต์แมวเหมียว อย่างที่หลุยส์ เพื่อนของเธอเคยทำ

“มาแล้ว” เธอพิมพ์ขณะนอนหลับ

อีกฝั่งของเตียง ตูลูสก็ฝันเช่นกัน ร้านอาหารเก่า ๆ กลายมาเป็นที่จัดแสดงงานศิลปะ ภาพวาดของตูลูสและเพื่อน ๆ คนอื่น ๆ ประดับอยู่บนกำแพงสีขาว สัตว์หลากหลายรูปแบบต่างพากันมาชมงานศิลป์ ร้องอู้อ้ำไปกับความงาม

ระหว่างตูลูสและมารี แบร์ลีโอซสายหางขณะนอนหลับ ตึง-ตึง-ตึง เสียงเคาะเป็นจังหวะในเพลงที่เขา กำลังเล่นในฝัน ที่ซึ่งเขาเปลี่ยนคาเฟ่ให้กลายเป็นคลับแจ๊ส อู้ง่าของเขาขยับขึ้นลงบนเปียโน รอบข้างมีแมวตัวอื่น ๆ เล่นเครื่องดนตรีไปพร้อมกับเขา แล้วแบร์ลีโอซก็เริ่มร้องเพลง

ทุกคนในฝันของแบร์ลีโอซปรบมือและเต้นรำไปกับบทเพลงของเขา เขาเป็นดาวเด่นในคลับแจ๊ส ผูกสัตว์มารวมตัวกันเพื่อดูการแสดงของเขา เขาร้องเสียงดังขึ้นอีก...

ปัญหาคือ เขาไม่ได้ร้องแค่ในความฝัน แต่ร้องออกมาจริง ๆ ตูลูสสะดุ้งตื่น

“โอ๊ย พวก” ตูลูสบ่น “นายนอนละเมอ ฉันกำลังฝันที่อยู่เลยเชียว”

เขาพาดอู้ง่าไปที่หัวน้องชาย แบร์ลีโอซเบิกตากว้าง

“ฉันด้วย” แบร์ลีโอซบ่นพร้อมกับลุกขึ้นนั่ง “ในฝันของฉัน ฉันเปลี่ยนคาเฟ่เก่า ๆ ให้เป็นคลับแจ๊ส”

“คลับแจ๊สเนี่ยนะ” ตูลูสทวนคำ “ตกลงว่า ที่นั่นเหมาะสำหรับงานศิลปะ ไม่ใช่เพลง”

“แต่ฉันต้องการที่แสดง” แบร์ลีโอซพูด จิ้มตูลูส

“และฉันก็ต้องการที่สำหรับโชว์งานศิลป์” ตูลูสใช้ข้อศอกแทงแบร์ลีโอซ

แบร์ลีโอซกระโดดทับพี่ชาย

“เพลงสิ” เขาคำรามขณะที่พวกเขาจะรุมมะตุ้มใส่กัน

“ศิลปะสิ” ตูลุสคำรามกลับ

“ไม่ เพลง”

“ไม่ ศิลปะ”

ตูลุสพยายามโน้มตัวทับแบร์ลีโอซ แต่พลาดไปโดนมารีซึ่งกำลังนอนหลับปุ๋ย

“โอ้ยยย” เธอร้อง ลืมตาโพล่ง “เกิดอะไรขึ้นเนี่ย”

“แบร์ลีโอซคิดว่าคาเฟ่เก่านั้นควรจะเป็นคลับแจ๊ส” ตูลุสบอกเธอ

“เป็นคลับแจ๊สก็ยิ่งดีกว่าเป็นที่จัดแสดงงานศิลปะน่าเบื่อ ๆ” แบร์ลีโอซพูดพร้อมมกลอกตา

มารียื่นขึ้นและแค่นเสียง “หยุด ทั้งสองคนเลย นมมันกลางคินนะ”

“ขอโทษ...” ทั้งสองพึมพำ

“สมควร” มารีเอ่ย “โดยเฉพาะคาเฟ่เก่านั้นควรจะถูกเปลี่ยนให้เป็นคาเฟ่ใหม่ ที่ซึ่งฉันจะเป็น
เชฟ”

ตูลุสย่นจมูก “เหอะ ความคิดฉันดีกว่าอีก”

“และความคิดฉันดีที่สุดใน” แบร์ลีโอซเสริม

“มีแค่ทางเดียวที่จะแก้ปัญหานี้” ตูลุสกล่าว เลิกคิ้วขึ้นอย่างเจ้าเล่ห์

“โอ้ ไม่นะ” มารีพูดพร้อมกับถอนหายใจ “การแข่งขันมันได้ใจแล้วหรือ”

“คนที่ถึงด้านล่างเป็นตัวแรกมีความคิดดีที่สุดใน” พร้อมนะ เตรียมตัว ไป”

ก่อนที่มารีจะได้ประท้วง ตูลุสก็แต่งตัวออกจากเตียงอย่างรวดเร็วตามด้วยน้องชาย เธอพุ่งตามไปอย่างรวดเร็ว ทั้งสามลอดผ่านช่องประตูไปยังบันได เมื่อพวกเขาอยู่ตรงทางเดิน แบร์ลีโอซก็ไล่ตามทันตูลุสและคว้าหางของเขาไว้เพื่อถ่วงเวลา

ตูลุสร้อง “เหมียยวว” และกระโดด หันหลังไปเพื่อแลบลิ้นใส่แบร์ลีโอซ แต่เขาสะดุดอุ้งเท้ากับพรมและล้มลงทั้งสี่ขา

แบร์ลีโอซหยุดชะงัก “นายไหวไหม” เขาถามพี่ชาย

“ฉันว่าไหว” ตูลุสพูด ภูหน้าด้วยอุ้งเท้าข้างหนึ่ง

“ไว้เจอกันนะ” มารีตะโกนอย่างร่าเริงขณะที่เธอแซงหน้าพวกเขา เลี้ยวผ่านมุมและตรงไปยังบันได

“มาเถอะ” แบล็ลือชเอ่ย ดึงปลอกคอสีฟ้าที่มีโบว์ประดับของตุลูลด้วยฟันของเขา “เรายังไล่ตามเธอทัน”

ทั้งสองเริ่มวิ่งอีกครั้ง แบล็ลือชถึงบันไดก่อน แต่มารีนั่นลงไปได้ครึ่งทางแล้ว

“ฉันทันได้เร็วกว่านั่นอีก” แบล็ลือชพูด และเริ่มกระโดดลงทีละขั้น

“เร็วนะ” ตูลูลเอ่ยจากด้านหลัง “แต่การลงทีละขั้นนะ เป็นของมือใหม่” จากนั้นตุลูลก็กระโดดจากด้านบนข้ามลงมาสองขั้นและลง...ทับแบล็ลือช

“เหมียยยยวาววาว” แบล็ลือสร้อง ทั้งสองกลิ้งลงมาหลายขั้นและทับมารีซึ่งเกือบจะถึงขั้นสุดท้าย

มารีร้องอย่างตกใจ “มี-ไอ้” ลูกแมวทั้งสามรวมกันเป็นก้อนขนกลมใหญ่และกลิ้งผ่านขั้นสุดท้ายลงบนพื้น...ไปสู่วิถีที่ด้านบนมีแจกันเงินหรุหรา

‘ตุ๊บ!’ พวกเขาชนขาโต๊ะข้างหนึ่ง แจกันเงินล้มลงพร้อมกับที่ลูกแมวทั้งสามติดตัวออกจากกันและตะโกน “ที่หนึ่ง”

แจกันร่วงลงมาตามอากาศ แบล็ลือช มารี และ ตูลูลแหงนหน้ามองด้วยความระทึก พวกเขาอมงมันหล่นลงมาและ...

ทันใดนั้น โอมอลลีย์กระโดดขึ้นคว้าแจกันด้วยอุ้งเท้าทั้งสองข้างและหยายตัวลง

‘ตุ๊บ!’

แจกันอยู่ในอ้อมอกของโทมัสอย่างปลอดภัย

ดัชเชสโผล่ออกมาและเดินมาหาเขา “โทมัส เมื่อครู่เธอเท่มาก ไม่เป็นไรใช่ไหม”

“เล็กน้อยน่า” โอมอลลีย์พูด เขายืนขึ้นอย่างระมัดระวังและวางแจกันข้าง ๆ ตัว

ดัชเชสหันมามองเหล่าลูกแมว และพาดหางแรง ๆ กับพื้น “มีใครพอจะอธิบายได้ไหมว่าทำไมพวกลูกถึงลุกออกมาจากที่นอน วิ่งไล่กันกลางดึกและเกือบจะทำแจกันใบโปรดของคุณผู้หญิงแตก”

ตุลูลก้าวออกมาข้างหน้า “พวกเรามีเหตุผลที่ดี ฉันทันสาน ทุกอย่างมันเริ่มจากที่พวกเรามีความฝันที่ต่างกันเกี่ยวกับคาเฟ่เก่า”

มารีกล่าวเสริมพี่ชาย “ฉันอยากให้มันเป็นร้านขนมอบ ตูลูสคิดว่ามันควรเป็นที่จัดแสดงงานศิลป์ และแบร์ลีโอซอยากให้มันเป็นคลับแจ๊สของเขา”

“เราพยายามตัดสินด้วยการแข่งขัน” แบร์ลีโอซเสริม “ขอโทษครับ คุณแม่ พวกเราแค่เบื่อและอยากทำอะไรสนุก ๆ”

ดัชเชสมองไปที่ลูก ๆ อยู่พักหนึ่ง จากนั้นจึงขยิบตาสีฟ้าของเธอและยิ้ม “พวกลูกอยากได้การผจญภัยครั้งใหม่ใช่ไหม”

ลูกแมวทั้งสามพยักหน้า

“ลูกรัก” ดัชเชสพูดต่อ “แม่รู้ว่าพวกลูกรักที่จะสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ และแบ่งปันให้กับผู้อื่น แม่รักสิ่งนั้นในตัวลูก ๆ ทุกคน แต่พวกลูกมีบางสิ่งที่สำคัญกว่านั้น”

“ปลอกคอแสนสวยหรือ” มารีถาม

“ของเล่นวาววับหรือ” ตูลูสเสนอ

“ของเล่นวาววับที่มีกระดิ่งด้านในหรือ” แบร์ลีโอซเดา

“พวกลูกมีอีกหนึ่งสิ่ง” ดัชเชสเอ่ย

มารีมองไปยังตูลูส ตูลูสมองแบร์ลีโอซ แบร์ลีโอซมองแมลงที่กำลังปีนบนกำแพง

“พวกลูกเป็นทีม” ดัชเชสกล่าว “ในฐานะทีม ถ้ามองตัวเอง ความคิดของพวกเราจะไปด้วยกันได้ อย่างไรก็ตาม”

เหล่าลูกแมวเงียบไปสั้กพัก

“ที่จริง” มารีเริ่ม “ร้านขนมอบของฉันจะอบอุ่นขึ้นมากถ้ามีงานศิลป์สวย ๆ ประดับกำแพง...” เธอหันไปยังตูลูส

ใบหน้าของตูลูสแจ่มใสขึ้น “และอาหารอร่อย ๆ กับงานศิลป์สวย ๆ ไปได้ดีกับ...”

“เพลงแจ๊สสุดมันส์” แบร์ลีโอซร้อง

“คาเฟ่ใหม่ควรมีทั้งสามอย่างนี้” มารีเอ่ย

“นั่นเป็นความคิดที่ยอดเยี่ยม” ดัชเชสพูด “พวกลูกไม่จำเป็นต้องตะโกนและวิ่งไล่กันเพื่อตกลงกันจริงไหม ส่วนตอนนี้ทุกคนกลับไปนอนเถอะ แล้วตอนเช้า พวกลูกค่อยตกลงกันเงียบ ๆ เกี่ยวกับสิ่งที่จะทำต่อ”

เหล่าลูกแมวมองตากันและกัน ทุกตัวต่างรู้ว่าจะต้องทำอะไรกันต่อ พวกเขาจะต้องขออนุญาตจากปีแอร์เพื่อจัดการกับคาเฟ่เก่า หวังเป็นอย่างยิ่งว่าเขาจะเห็นด้วย

บทที่ 4

เช้าวันต่อมา ก้อนขนสามก้อนเคลื่อนตัวอย่างรวดเร็วไปตามทางเดินในปารีส ก้อนหนึ่งขาว ก้อนหนึ่งเทา และก้อนหนึ่งส้ม ถ้ามองใกล้ ๆ จะรู้ว่าแท้จริงแล้วคือลูกแมวสามตัวกำลังมุ่งหน้าไปอย่างเร่งรีบเพื่อไปหาสุนัขบูลด็อก เพื่อนใหม่ของพวกเขา ตูลูส แบร์ลีโอซ และมารี ต่างก็อยากจะเป็นตัวแรกที่ได้บอกความคิดอันยอดเยี่ยมของตนให้กับปีแอร์

เมื่อมาถึงมุมตรอก ทุกตัวต่างวิ่งได้เสมอกัน แต่ตูลูสกระโดดข้ามมารีและแซงมาเป็นอันดับหนึ่ง เขาตื่นเต้นเป็นอย่างมากที่ได้คว้าชัยชนะ เขาหันหลังไปพูดกับน้อง ๆ

“ฮ่า ๆ พวกยี้ดยาด”

‘จ่อม’

เขาวิ่งตกลงไปในอ่างน้ำขนาดใหญ่

“เหมียว” ตูลูสร้อง พยายามปิดโคลนสกปรกออกจากใบหน้า

มารีและแบร์ลีโอซหยุดชะงัก มองหน้ากันและกัน จากนั้นจึงหัวเราะ

“สมควรแล้ว” แบร์ลีโอซเริ่ม “เมื่อนาย-มารี...”

ขณะที่แบร์ลีโอซกำลังเหินบนนม มารีก็พุ่งตรงมาที่ประตูลับ เธอเอื้อมอุ้งเท้าไปที่ลูกบิดอันจืด แต่มันเปิดไม่ออก

“ขอฉันลองหน่อย” ตูลูสพูด ผลักหัวมารีออกให้เธอขยับ แต่เขาก็เปิดประตูไม่ได้เช่นกัน “ถูกล็อคไว้แน่”

มารีขมวดคิ้วครุ่นคิด เธอก้าวถอยหลังเล็กน้อยและมองขึ้นไปที่หน้าต่างชั้นสอง ปีแอร์เคยบอกว่า เขาอาศัยอยู่กับมนุษย์ของเขาที่พาร์ตเมนต์เหนือร้านของพวกเขา บางทีตอนนี้เขาอาจจะอยู่ที่นั่น และ บางทีอาจอยู่หลังหน้าต่างบานนั้น

“ปีแอร์” มารีตะโกน “ปีแอร์ นายอยู่บ้านไหม ฉันมารีเอง”

“และตุลากับแบร์ลีโอซ” ตูลูสเสริม “เรามีเรื่องต้องคุยกับนาย”

“เราลองหอนแบบแมวจรจัดดีไหม” แบร์ลีโอซเสนอ “เขาอาจจะสนใจก็ได้”

“รวมไปถึงทุกคนแถวนี้” ตูลูสพูด “แต่นายรู้จักฉันดี ฉันไม่เคยปฏิเสธการหอน”

ลูกแมวทั้งสามสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ และปล่อยออกมาด้วยเสียงหอนที่ยาวและดังที่สุด ในแบบที่เหล่าเพื่อน ๆ แมวจรจัดจะต้องภูมิใจ แต่เสียงนั้นเพียงแค่สะท้อนกลับมาในตรอกและเจียบหายไป

มารีก้มหัวลงอย่างผิดหวัง “เขาไม่อยู่”

“เราคงต้องลองใหม่พรุ่งนี้” แบร์ลีโอซเอ่ย

“แต่ฉันตื่นตื่นมากินนี่นา” ตูลูคำราม “พวกเราทุกตัวต่างตื่นตื่น ถ้าต้องรออีกวันหนึ่งฉันคงออกแตกตาย!”

“อย่าตายละกัน” แมรีพูด กลอกตา

เหล่าลูกแมวมุ่งหน้าออกจากซอยสู่ถนน เพื่อตรงกลับบ้าน

“แมวน้อย” เสียงดังขึ้นจากด้านบน “ว่าไง ว่าไง”

พัฟ เพื่อนกระรอกของพวกเขา นั่งอยู่บนต้นไม้ตรงข้ามถนนที่อยู่หลังรั้วสวนสาธารณะ

ตูลูสตะโกน “สวัสดี พัฟ”

“พวกเธอมาเล่นหรือ” เจ้ากระรอกพูดพร้อมกับส่ายหางฟู ๆ ไปมา “ฉันอยากเล่น พวกเธอมาเล่น เธอ-จับ-ฉัน-ขึ้น-ต้นไม้-แต่-ฉัน-เร็ว-กว่า-เธอ-เสมอ-กัน-เถอะ”

ตูลูสตอบ “พวกเราก็ออยากนะ แต่ว่า...”

“นี่” แบร์ลีโอซแทรก “เธอเห็นเพื่อนของเราบ้างหรือเปล่า สุนัขบูลด็อกที่อาศัยอยู่ข้างบนร้านอาหารนะ”

พัฟมองพวกเขาอยู่พักหนึ่ง ย่นจมูก

“ปีแอร์ เจ้าสุนัขที่คิด-ว่า-จะ-จับ-ฉัน-ได้-แต่-ไม่-เคย-ทำ-ได้ นะหรือ”

“อืมมมม” มารีพูด “คงงั้นมั้ง”

“ปีแอร์ที่เคยเปิดคาเฟ่สิ่งมีชีวิตหรือ” พฟเสริม

“ใช่!” มารีร้อง “เธอรู้จักคาเฟ่ฉันหรือ”

“สัตว์ทุกตัวที่เคยอยู่ที่สวนสาธารณะรู้จักที่นั่น พวกเขามีทาร์ตลูกไอศที่อร่อยที่สุด ง่าย ๆ”

“พวกเรามีความคิดที่จะเปิดคาเฟ่อีกครั้ง” ตูลูสตะโกนขึ้น “พวกเรากำลังหาปีแอร์เพื่อขออนุญาต
เขา”

“จะเปิดคาเฟ่อีกครั้งหรือ น่าหมี” พฟพูดพล่าม เหล่าลูกแมวพยักหน้า “ตามฉันมา ฉันรู้ว่าจะ
เจอเขาได้ที่ไหน”

พฟกระโดดลงจากต้นไม้ขณะที่เหล่าลูกแมวพุ่งตัวผ่านถนนและกระโดดข้ามรั้วสวนสาธารณะ
ซึ่งดัชเชสไม่มีทางให้พวกเขาเข้าสวนสาธารณะด้วยวิธีนี้ นอกจากการผ่านทางประตู แต่นั่นไม่ใช่เรื่อง
ที่พวกเขาต้องใส่ใจในตอนนี พวกเขาได้เรียนรู้ว่า ในบางครั้ง การที่จะทำภารกิจใหญ่สำเร็จ จะต้องลองทำสิ่ง
ใหม่ ๆ

เมื่อพวกเขาตามทันพฟ เจ้ากระรอกก็พูดว่า “ก่อนหน้านี้ฉันเห็นเขาที่บ่อน้ำ มาเถอะ”

ตอนนี้กลุ่มก้อนขนสีตัวกำลังวิ่งไปวิ่งมาผ่านทางเดินสวนรุกขมบอร์ก ตรงไปยังบ่อน้ำใหญ่ ที่ซึ่ง
เหล่าสุนัขชอบพาเจ้าของมา

เมื่อพวกเขามาถึงบ่อน้ำ กลับไม่มีวีแววของปีแอร์

“ปีแอร์” ตูลูสตะโกน “ปีแอร์”

เสียงหนึ่งดังขึ้นจากในบ่อน้ำ “เพื่อนของเธอคือสุนัขพันธุ์บูลด็อกใช่หรือไม่” ถามโดยหนึ่งในฝูง
เปิดที่มองพวกเขาอยู่

“ใช่แล้ว” มารีตอบ “เธอเห็นเขาบ้างไหม”

“เมื่อไม่กี่นาทีก่อนแล้ว” เปิดบอก “เขาไล่ตามกลิ่นของสุนัขแปลกหน้าไป ฉันว่าเขาจะไปที่น้ำพุ”

“ฉันรู้ทางลับสุดยอดของกระรอก” พฟเอ่ย “ทางนี้”

กลุ่มก้อนชนเริ่มเดินทางอีกครั้ง ผ่านพุ่มไม้และก้อนหิน ดัชเชสจะต้องไม่พอใจมากแน่ เมื่อพวกเขามาถึงน้ำพุใหญ่ของสวนสาธารณะ เหล่าลูกแมวกวาดตามองรอบ ๆ หอบหายใจจากความเหน็ดเหนื่อย

“นั่น” แบล็ลืออชร้อง ใช้อุ้งเท้าชี้

ปีแอร์กำลังดมกลิ่นตามทาง หางส่ายไปมาอย่างตื่นเต้น

การแข่งขันเข้าหาปีแอร์เป็นคนแรกเริ่มต้นอีกครั้ง บรรดาลูกแมวต่างพากันวิ่งแข่งหน้ากันและกัน แต่ตุลูลเป็นฝ่ายนำ เมื่อเขาถึงปีแอร์ เขาหยุดชะงัก ตามด้วยมารี เมื่อเธอหยุด เธอสะดุดล้มทับตุลูล แบล็ลืออชที่เห็นเหตุการณ์พยายามกระโดดข้ามทั้งสอง...แต่ทับลงบนหลังปีแอร์พอดี

“โธ่” ปีแอร์เห่า

“ขอโทษนะ” แบล็ลืออชกล่าว “แล้วก็...สวัสดี”

“ปีแอร์” มารีเอ่ย “พวกเรามีเรื่องสำคัญมากต้องคุยกับนาย”

“ฮืม ฉันกำลังไล่ตามกลิ่นของหมาตัวหนึ่งที่น่าสนใจมาก ๆ” ปีแอร์ถอนหายใจและมองเหล่าลูกแมวอย่างรำคาญ “ขอให้เป็นเรื่องสำคัญอย่างที่พูดนะ”

ตุลูล มารี และแบล็ลืออชเริ่มพูดพร้อมกัน

“พวกเราอยากเปิดคาเฟ่ใหม่...”

“มันจะมีอาหาร เพลงและงานศิลป์...”

“พวกเราจะจัดการเอง แต่ต้องการความช่วยเหลือจากนายในการทุนของในท้องถิ่น...”

“โธ่กกกกกกกกกกกกก” ปีแอร์เห่ายาว ๆ หยาบ ๆ

บรรดาลูกแมวเจียบลงทันใด แบล็ลืออชกระโดดลงจากหลังปีแอร์และรวมกลุ่มกับพี ๆ

“พูดตรง ๆ เลยนะ” ปีแอร์เอ่ย “พวกเธออยากเปิดคาเฟ่สิ่งมีชีวิตเก่าอีกครั้งหรือ”

“เสิร์ฟของหวานและของคาว” มารีพูด

“กับเพลงแจ๊ส” แบล็ลืออชเสริม

“และงานศิลปะสวย ๆ บนผนัง” ตุลูลต่อท้าย

“ซึ่งพวกเธอสามตัวจะเป็น...คนดูแลจัดการหรือ” ปีแอร์ถาม

“ใช่” มารีตอบ “ทำงานเป็นทีม ใช่ไหมทุกคน”

ตุลุตและแบร์ลืออชพยักหน้า

“คุณแม่บอกว่าหลายหัวดีกว่าหัวเดียว” มารีก้าว

ปีแอร์ครุ่นคิด “แม่ของพวกเขาเธอฉลาด แต่ฉันไม่แน่ใจ การปรับปรุงกาแฟเก่ามันไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ จะต้องซ่อมเฟอร์นิเจอร์และทาสีใหม่ งาน ถ้วย กระจกอยู่กันกระจัดกระจายไปหมด พวกเขาจะต้องตามหาและล้างทำความสะอาด ทั้ง

หมดจะใช้เวลานานมาก”

“พวกเรามีเวลา” ตุลุตบอก “มีเยอะมากด้วย!”

“และพลังงานล้นเหลือเสียด้วย” ปีแอร์พูดยิ้ม ๆ “แล้ววัตถุดิบล่ะ จะหาจากไหน”

“เอ่อ คือ...” แบร์ลืออชพูด “พวกเราหวังว่านายจะช่วยนำมันมาจากร้านอาหารข้างบนได้ เหมือนที่นายเคยทำให้ท่านชายราตรี”

“เหมือนวันเก่า ๆ ไง ปีแอร์” พฟร์ร้องมาจากก้อนหินที่เกาะอยู่ “ง่า ๆ ๆ ”

“อ่า จริงสิ” ปีแอร์เอ่ยอย่างเพื่อฝัน รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้า “เหมือนวันเก่า ๆ กับเพื่อนของฉัน ท่านชายราตรี...”

มารี ตุลุต และแบร์ลืออชมองหน้ากัน ปีแอร์จะเห็นด้วยหรือเปล่านะ

แต่ปีแอร์ถอนหายใจ “ขอโทษนะเด็ก ๆ แต่ว่าไม่ล่ะ...ไม่ว่าฉันจะอยากเห็นภาพกาแฟเปิดใหม่แค่ไหน ฉันก็ยังไม่ออก พวกเขาไม่รู้หรือว่าการเปิดกาแฟมันเหนื่อยขนาดไหน”

ตุลุตกับแบร์ลืออชทำหูหลู่ทางตกอย่างผิดหวัง แต่ไม่ใช่กับมารี เธอหยัดตัวตรงขึ้น

“ให้พวกเราได้เห็นมันด้วยตัวเองสิ” เธอบอก

“ว่าไงนะ” ปีแอร์ถาม

“ให้พวกเราได้เห็นด้วยตัวเองว่าการเปิดกาแฟมันเหนื่อยขนาดไหน ให้พวกเราทดสอบก็ได้ ฉันจะทำเมนูตัวอย่างให้ แบร์ลืออช นายลองเล่นเพลงสักสองสามเพลง และตุลุต นายวาดภาพสวย ๆ มาประดับกำแพงเซราะะ ๆ นั่นได้”

“เราต้องการลูกค้มาทดสอบ” ตุลุตพูด

“เรารู้จักใครที่อยากจะมาลองทานอาหารของเธอละ มารี” แบล็ลือซถาม

เหล่าลูกแมวต่างมองหน้ากันและมีความคิดเดียวกัน

“ร็อกเกอฟอร์ด” ทุกตัวร้องพร้อมกัน

“ให้เดานะ” ปีแอร์พูด “ชื่อจากซิสแบบนั้น ร็อกเกอฟอร์ดคงเป็นหนูละสิ”

“หนึ่งในเพื่อนที่ดีที่สุดของเรา” ตูลูสบอก “เขาคอยช่วยเราเสมอ”

“แล้วเขาก็รู้จักพวกหนูหิว ๆ เยอะด้วย” แบล็ลือซเสริม

ปีแอร์มองไปยังแบล็ลือซ จากนั้นก็ตูลุส ตามด้วยมารี พวกเขาโน้มหน้าเขาพอหรือยังนะ

“พวกเธอเป็นลูกแมวที่มุ่งมั่นมาก” ปีแอร์เอ่ย ถอนหายใจ “ถ้าพวกเธอนำความมุ่งมั่นเหล่านั้นไปใช้ในการทำคาเฟ่ มันก็คงจะได้เรื่องบ้างแหละ”

“ถือว่านายเห็นด้วยหรือเปล่า” มารีถาม

ปีแอร์ยิ้มกว้างและพยักหน้า “เอาไงเอากัน”

มารียิ้มว่า “เฮ้ ไอ้ ขอขอบคุณ ขอขอบคุณ คุณปีแอร์ เราจะไม่ทำให้ผิดหวัง แบล็ลือซ นายกลับไปที่บ้านและลองขอให้ร็อกเกอฟอร์ดมาเป็นตัวทดลองให้หน่อย ตูลูส นายไปกับเขาและไปเก็บอุปกรณ์วาดภาพนะ นายจะต้องเริ่มวาดตั้งแต่ตอนนี้”

“รับทราบ” สองพี่น้องตะโกนบอกและออกเดินทางไป

“ไอ้” ปีแอร์พูด “หมายความว่า...พวกเธอจะเริ่มทำทุกอย่างตอนนี้”

“ส่วนตอนนี้ฉันจะคิดเมนูสักหน่อย” มารีกล่าว เดินไปมาระหว่างทางเดินสวนสาธารณะ “ปีแอร์ เรานำวัตถุดิบจากร้านอาหารได้ไหม”

ปีแอร์นึกคิดอยู่ชั่วครู่ “เราจะแอบเข้าไปในห้องครัวก่อนช่วงเที่ยง แต่มันเป็นเรื่องง่าย ๆ เมื่อก่อนฉันทำตลอด”

“พวกเราจะต้องหาจานอาหารและอุปกรณ์ในการอบขนม” มารีเตือนเขา

“ฉันว่าฉันจำได้ว่าพวกมันอยู่ตรงไหน” ปีแอร์พูด

“ฉันช่วยด้วยนะ ฉันช่วยด้วยได้ไหม” พัพที่อยู่บนก้อนหินถามขึ้น

มารีมองหางใหญ่พูของพัพแกว่งไปมา จากนั้นเธอก็มีความคิดดี ๆ

“พื้นคาเฟ่สกปรกมาก” มารีบอกเขา “นายช่วยปิดกวาดได้หรือเปล่า”

พัฟยื่นจมูกสองสามทีก่อนจะตกลง “แน่นอน! ได้สิ ไซ่ ไม่มีปัญหา”

เขากระโดดลงจากก้อนหินและหายไปใต้มัน

“ถ้าเราจะไปนำวัตถุติดมาจากร้านอาหาร” ปีแอร์พูด “เราต้องรีบหน่อย”

มารีตามปีแอร์ออกจากสวนสาธารณะ ข้ามถนนไปถึงร้านขายเบียร์ลูกซอมบูร์ก เขาชวนหน้าต่าง
ด้านหน้าขณะที่มารีซ่อนใต้เก้าอี้ตัวหนึ่งซึ่งอยู่กับโต๊ะบริเวณด้านนอก มนุษย์คนหนึ่งเดินมาเปิดประตู

“ไปเที่ยวเล่นมาอีกแล้วหรือ ปีแอร์” มนุษย์คนนั้นถามเขา ปีแอร์เห่าเบา ๆ และเข้าไปในร้าน
ตอนที่พนักงานมองไปทางอื่น มารีแอบเข้าไปตามหลังปีแอร์

แต่เธอเผลอนำหางปิดผ่านขาของมนุษย์คนนั้น

บทที่ 5

“หืม” พนักงานเอ่ย มองลงมาด้านล่าง

มารีพุ่งตัวอย่างรวดเร็วไปหลบหลังปีแอร์ พนักงานไม่เห็นเธอ เขาจึงยกไหล่และปิดประตู แล้ว
เดินจากไป

“ฮืม!” ปีแอร์พูด “เกือบแล้ว”

“การเกิดมาตัวเล็กก็เป็นข้อดีเหมือนกันนะ” มารีเสริม

“ตามฉันมา ห้องครัวอยู่ทางนั้น”

ไม่นานมารีและปีแอร์ก็ลงบันไดทางด้านหลังของร้านอาหารไปยังคาเฟ่สิ่งมีชีวิตเก่า ต่างแบก
ตะกร้าที่เต็มไปด้วยผลไม้ ถั่ว ครีม แป้ง เนย ไซ่ และอื่น ๆ อีกหลายอย่าง

เมื่อมารีได้เห็นสภาพคาเฟ่ในปัจจุบันเธอก็เกือบทำตะกร้าหล่น พื้นทั้งหมดสะอาดสะอ้านและ
วาววับ

พัฟนั่งอยู่ตรงขาหน้าต่าง กำลังหวีหางตัวเอง “ฉันทำได้ดีไหม ดีไหม ไซ่ไหม ไซ่ไหม”

“ดีหรือ” มารีหัวเราะ “พัฟ นายทำได้ยอดเยี่ยม ฉันไม่รู้จะขอบคุณนายอย่างไรดี”

“สามคำ: ลูกโถก เบอร์รี่ ทาร์ท ทาร์ทเบอร์รี่ลูกโถก จำไว้นะ”

ขณะที่เขาพุ่งตัวออกจากประตูไปยังตรอก มาริตะโกนตามหลัง “รับทราบ”

ตุลุตและแบร์ลือออกกลับมา ไม่มีเวลาให้รีรอ ร็อกเกอฟอร์ดตกลงที่จะทดลองเป็นลูกค้าให้พวกเขาอย่างเต็มที่และจะมาที่นี่ในอีกไม่นาน ร่วมด้วยผองเพื่อนหนูหิวโซ

มารินำภาคขนมปังชีสถั่วเข้าเตาอบ พวกมันหน้าตาไม่ได้เหมือนที่เธอเคยทำกับหุยส์สักทีเดียว แต่เธอหวังว่ามันจะรสชาติแบบเดียวกัน แบร์ลือออกกำลังฝึกเล่นเปียโนเก่า ๆ ขณะที่ตุลุตกำลังวาดภาพ มารีเริ่มล้างจานใบเก่า ๆ ที่เธอเจอในครัว เสียงเพลงของแบร์ลือออกดังลอดเข้ามาในครัว เขากำลังร้องเพลง scales and arpeggios

“เอออออ” มาริบ่น “ฟังแล้วดูเหมือนเปียโนนั่นเกลียดเพลง scales and arpeggios เราโชคดีนะที่คุณแม่ไม่ได้อยู่ที่นี้”

“ไม่ใช่ความผิดฉันนะ” แบร์ลือขอตอบ “ฉันพยายามแก้เสียงแล้ว แต่ทำอะไรไม่ได้เลย”

“จ้ะนายก็ช่วยหยุดเล่นจนกว่าเราจะหาคนมาแก้เสียงเปียโนได้ไหม มันรบกวนสมาธิจริง ๆ”

“ตุลุตก็ยังคงมีสมาธิอยู่ที่นี่” แบร์ลือออกชี้ไปที่พี่ชายที่กำลังใช้อุ้งเท้าตักสีเขียวจากถังสี

“นายก็รู้ว่าเวลาเขาทำงานศิลปะ” มาริปูต “เขาไม่สนใจสิ่งรอบข้างหรอก”

ทั้งสองมองตุลุตอยู่สักพัก เขาปาดกลุ่มก้อนสีเขียวใกล้ ๆ กับสีชมพู

“นี่ ตูลุต” แบร์ลือออกเรียก ขยับเข้าไปใกล้ “นายวาดอะไรอยู่นะ ฉันนึกว่านายจะวาดหน้าต่างที่เหมือนกับทิวทัศน์สวนสาธารณะเสียอีก”

ตุลุตมองน้องชาย “อะแฮ่ม นี่คือนายแคปายี่ไปทั่ว”

“จริงหรือ” มาริถาม “ดูเหมือนนายแคปายี่ไปทั่ว ๆ เลย”

“มันเป็นศิลปะสมัยใหม่” ตูลุตบอก “แล้วมันก็ดีกว่าเพลงจากเปียโนฟัง ๆ ของนายด้วย”

สองพี่น้องทำหน้าที่ควมวดใส่กัน ขณะที่มาริมองไปรอบ ๆ กำแพง บนสุดของภาพวาดมีตัวอักษรใหญ่ ๆ เขียนไว้ว่า ร้านภาพวาดและขนมอบ

“แล้วนั่นมันคืออะไร” มาริถามตุลุต ชี้ไปที่ตัวอักษร

“นั่นคือชื่อที่ฉันตั้ง เธอชอบไหม”

“แต่ที่นี่ไม่ใช่คาเฟ่เกี่ยวกับภาพวาด” แบล็ลืออชประท้วง “อีกอย่าง ฉันมีชื่อที่ดีกว่านั้นอีก ชื่อร้านขนมอบกับเพลงแจ๊สสนั่นหวั่นไหวซาบซ่า”

มารีกับตุลูลมองหน้ากัน

“มันพูดยากเกินไปนะ” มารีกล่าว “แล้วเราก็อยากเล่นเพลงอื่นนอกจากเพลงแจ๊สด้วย”

“ให้ฉันเดา” แบล็ลืออชพูด “เธอมีชื่อในใจอยู่แล้วใช่ไหม”

“ก็นะ...” มารีพูดยิ้ม ๆ “นี่เป็นคาเฟ่สัตว์ใช่ไหมละ แล้วอาหารก็จะอร่อย ฉันเลยคิดว่าจะตั้งชื่อคาเฟ่ทางแสนอร่อย”

“อื” ตูลูลพูด “ฟังแล้วเหมือนเอาหางมาทำอาหารเลย”

ตุลูลกับแบล็ลืออชหัวเราะ ขณะที่มารีนั่งคิด “ก็จริงอยู่ที่ว่ามันฟังดูแปลก แต่ไม่เห็นจะต้องล้อกันแบบนี้”

ทันใดนั้น แบล็ลืออชก็หยุดหัวเราะและลุกขึ้นนั่ง “ได้กลิ่นอะไรไหม้ไหม” เขาถาม

มารีดมอากาศ “ขนมปังของฉัน” เธอร้องและรีบเข้าไปในห้องครัว

เมื่อเธอเปิดเตาอบ ควันสีเทาก็ลอยออกมา มารีหยิบถาดออกมาวางบนเคาท์เตอร์ หนึ่งในขนมปังมีไฟติด เธอเป่ามันเหมือนกับเป่าเค้กวันเกิดจนไฟดับไป แต่ขนมปังอีกก้อนดันดำไปทั้งก้อนและไหม้ด้านล่าง

มารีทรุดตัวลงกับพื้น น้ำตาคลอ

“บางทีปีแอร์อาจจะพูดถูก” เธอเอ่ย “บางทีการเปิดคาเฟ่อาจจะยากไป โดยเฉพาะสำหรับพวกเรา พวกเราไม่สามารถทำอะไรที่ไม่จบลงด้วยการทะเลาะกันได้”

หางของแบล็ลืออชตกลง ตูลูลวางอุ้งเท้าลงกับพื้น ทั้งสองแลกเปลี่ยนสายตารู้สึกผิดต่อกันและขยับเข้าไปหามารี

แบล็ลืออชเสียดมูกของมารีอย่างปลอบโยน “ฉันขอโทษนะที่ล้อชื่อที่เธอตั่ง”

“ฉันเสียใจด้วยนะที่ขนมปังของเธอไหม้” ตูลูลเสริม เข้าไปคลอเคลียเธอ “ฉันจะวาดรูปให้สวยกว่านี้ และแบล็ลืออชจะหาทางซ่อมเปียโน ไซ้ไหม แบล็ลืออช”

แบล็ลืออชผงกหัวและพูดว่า “อย่ายอมแพ้ล่ะ มารี ฉันรู้ว่าพวกเราทำได้”

มารีปาดน้ำตาด้วยอุ้งเท้าข้างหนึ่งและมองไปยังพี่น้องของเธอ “นี่ พวกเธอรู้อัจฉริยะขอโทษทั้งที่ไม่
มีคุณแม่คอยเตือนแล้ว บางทีพวกเราอาจจะสามารถทำงานเป็นทีมได้”

“บางทีพวกเราอาจจะแค่ต้องการตัวช่วย” ตูลูสเสนอ

มารีลุกขึ้นนั่งตัวตรง “ใช่แล้ว และฉันก็รู้ว่าพวกเราต้องไปหาใคร”

บทที่ 6

“ฉันต้องกลับบ้าน” มารีเอ่ย

“ทำไมล่ะ” แบร์ลีโอซถามอย่างสงสัย

“บ้านคือที่มีห้องของแมวจรจัด” มารีพูดต่อ “และห้องของแมวจรจัดคือที่ที่หลุยส์อยู่ หลุยส์
เป็นเซฟ ดังนั้นเขาจะช่วยฉันเรื่องเมนูได้”

“ความคิดเยี่ยม มารี” ตูลูสร้อง “เราไปกับเธอได้ถ้าเธออยาก เราควรไปไหนไปด้วยกันเป็นทีม”

มารีคิดอยู่ครู่หนึ่ง “ในตอนนี้ ฉันคิดว่าการทำงานเป็นทีมคือการที่นายตั้งใจวาดรูป และแบร์ลิ
ออกซ์ก็ตั้งใจหาทางซ่อมเปียโน เราจะได้ทำเสร็จทั้งสามอย่างพร้อม ๆ กัน”

“ฉันเห็นด้วย” แบร์ลีโอซพูด และตูลูสพยักหน้าอย่างเห็นด้วย

“ฉันจะกลับมาให้เร็วที่สุด” มารีบอกพวกเขา

เธอกระโจนออกทางประตูลับและวิ่งกลับบ้าน จินตนาการถึงอาหารมากมายในคาเฟ่ที่หลุยส์
สามารถช่วยเธอทำได้ เมื่อเธอมาถึงบ้านของคุณผู้หญิง เธอวิ่งผ่านประตูแมว จากนั้นผ่านบันไดและลงไป
ยังทางเดินหลัก แล้วจึงผลักประตูไม้บานใหญ่ของห้องของแมวจรจัดให้เปิดออก

เธอพบหลุยส์นอนขดตัวอยู่บนเบาะสีม่วงอมแดงข้างเตาผิง เขากำลังนอนหลับสนิทโดยที่อุ้งเท้า
และหนวดกระตุก

“หลุยส์” มารีกระซิบ เมื่อเขาไม่ตื่นเธอจึงเรียกดังขึ้น “หลุยส์”

ตาข้างหนึ่งลืมขึ้น และตามด้วยอีกข้าง “เธอไหวหรือเปล่า มารี” หลุยส์กล่าวพร้อมกับเงยหน้าขึ้น
“เธอดูเหนื่อยนะ”

มารีนึกคำพูดไม่ออกอยู่ขณะหนึ่ง “ฉันวิ่งมาตลอดทางถึงที่นี่...ที่จริง สิ่งแรกที่ฉันต้องบอกนายคือ ฉันกับพี่น้องของฉันอยากจะทำเปิดคาเฟ่สำหรับสัตว์ในปารีส เราจะเสิร์ฟครัวซองต์แอมะเหมียวและขนมปังชีส ถั่วและมูสแซลมอนและอีกหลาย ๆ อย่างที่นายเคยสอนฉันทำ”

“อ้อ มารี” ดวงตาของหลุยส์เป็นประกาย “มันฟังดูน่าฟัง”

“แต่อย่างแรกคือ เราต้องลองทดสอบเพื่อพิสูจน์ว่าเราทำได้ และฉันก็รู้ว่าเราทำได้ มันก็แค่...แบบว่า เราต้องการความช่วยเหลือเล็กน้อย แน่แน่นอนว่า ความเชี่ยวชาญในฐานะเชฟของนายต้องช่วยได้แน่ ๆ คุณหลุยส์ ช่วยพวกเราหน่อยได้ไหม”

“ช่วยพวกเขาทำอาหารสำหรับคาเฟ่หรือ” หลุยส์ลึกลับ “ฉันไม่ได้ทำอะไรแบบนั้นมาหลายปีแล้ว บางทีอาจจะถึงเวลาแล้วก็ได้”

“โอ้ ขอขอบคุณ หลุยส์” มารีร้อง สวมกอดเขา “แค่รอจนกว่านายจะได้พบปีแอร์”

หลุยส์หรีตา “ปีแอร์หรือ”

“เพื่อนใหม่ของพวกเขาเอง คาเฟ่ที่ตั้งอยู่ลับ ๆ ที่ชั้นใต้ดินของร้านอาหารที่มนุษย์ของปีแอร์เป็นเจ้าของ ร้านขายเบียร์ลูกชอมบูร์กที่อยู่ใกล้กับสวนสาธารณะ เมื่อก่อนมันถูกเรียกว่าคาเฟ่ของสิ่งมี...”

หลุยส์ยกอุ้งเท้าขึ้นเพื่อบอกให้มารีหยุด “ฉันขอโทษ ฉันเข้าใจผิดไป ฉันคงช่วยพวกเขาไม่ได้หรอก”

“ว่าไงนะ”

“ฉันแค่จำได้ว่า-เธอก็รู้ ฉันค่อนข้างยุ่ง-โชคไม่ดีเลย ฉันมีที่ที่ต้องไปตอนนี้ นี่ก็สายแล้วด้วย”

พูดจบ หลุยส์ก็เร่งรีบออกไปจากห้อง

มารีกระพริบตาปริบ ๆ มองตำแหน่งที่หลุยส์เคยนั่ง “มันเกิดอะไรขึ้นกันเนี่ย”

เธอทำอะไรผิดไปหรือเปล่า เขารีบไปไหนกันนะ ทำไมตอนแรกเขาถึงบอกว่าช่วยได้ แล้วจู่ ๆ ก็เปลี่ยนใจ และตอนนี้เธอควรทำอะไรต่อ ถ้ามารีกับพี่น้องของเธอทำการทดสอบครั้งนี้พลาด การเปิดคาเฟ่ก็คงเลิกหวังไปได้เลย

เธอต้องการคิด มารีออกจากห้องของแมวจรจัดและตรงไปยังที่ที่หนึ่ง ที่ที่เธอสามารถอยู่ตัวเดียวกับความคิดของเธอได้ ที่พิเศษที่ไม่มีใครรู้

มารีคลานเข้าไปในห้องเรียนลับของคุณผู้หญิง จากนั้นก็กระโดดอย่างเบาเสียงขึ้นไปบนลั่นซัทท์ที่เปิดอยู่ และกองหนังสือซึ่งวางทับกัน จากนั้นก็ด้านหลังของเก้าอี้ และท้ายสุด ด้านบนของชั้นหนังสือข้างหน้าต่าง เธอนอนลงโดยวางหัวของเธอเข้ากับอู้งเท้า หลังตาลงหลีกหนีแสงอาทิตย์ที่ส่องเข้ามาจากด้านนอก

เธอนึกถึงความฝันของเธอ ซึ่งเธอกำลังเสิร์ฟอาหารให้กับเหล่าสัตว์อย่างร่วนวายในร้านขนมอบมากไปกว่านั้น เสียงเพลงของแบร์ลีโอซดังคลออย่างต่อเนื่องและภาพวาดของตุลุตส์ที่ช่วยเพิ่มสีสันให้กับกำแพง ลูกแมวทั้งสามต่างร่าเริงและภูมิใจกับการทำงานเป็นทีมของพวกเขา

ตบ

บางอย่างที่มีขนดกและหนักตกลงมาทับเธอ มารีลีส้มตาขึ้นเพื่อพบกับตุลุตส์ที่กำลังยิ้มกว้าง

“ดูเหมือนพวกเราจะเจอที่ซ่อนของเธอแล้ว” เขาพูด

“ฉันจะเอาคืนครึ่งหน้าตอนที่นายกำลังนอนหลับฝันดี” มารีกล่าวกลัวหัวเราะพร้อมกับปิดโบว์ของตุลุตส์

“หลุยส์ว่าอย่างไรบ้าง” แบร์ลีโอซเอ่ยจากด้านล่าง “เขาจะช่วยพวกเราไหม แล้วเธอมาทำอะไรที่นี่ตอนที่พวกเราทีมงานที่คาเฟ่เยอะเป็นกอง”

มารีมองไปที่น้องชาย มีถุงผ้าจีวูงหนึ่งกองอยู่ที่เท้าของเขา

“แล้วทำไมนายไม่อยู่ที่คาเฟ่” เธอถาม

“เราเจอบางอย่างที่น่าสนใจมาก ลงมาดูสิ”

มารีถอนหายใจขณะยืนขึ้นและลงไปหาน้องชายของเธอ ตามด้วยตุลุตส์

“มีรูปถ่ายจากคาเฟ่สิ่งมีชีวิตเยอะเลย” แบร์ลีโอซพูดเมื่อทุกคนลงมาด้านล่างแล้ว เขาเดินถุงผ้าไปหามารี “ฉันเจอมันในกล่องที่ติดอยู่ข้างในเปียโน นั่นคือเหตุผลที่ทำให้เปียโนเสียงเพี้ยน”

แบร์ลีโอซเปิดถุงผ้า รูปถ่ายมากมายทะลักออกมา สัตว์ทุกรูปแบบถ่ายกับโต๊ะที่คาเฟ่ หนูบ้านและหนูท่อและกระต่าย ชิปปิ้งและกระรอกและกระรอกดิน นกพิราบและเป็ดและห่าน หมาและแมวและ-ว้าว-แม้กระทั่งหมู

“ดูทุกคนมีความสุขมาก” มารีพูดอย่างละห้อย “ฉันดีใจที่นายเจอสิ่งนี้ แบร์ลีโอซ มันเป็นแรงบันดาลใจในการทำงานในคาเฟ่ของฉัน”

“นี่” ตุลุตัก ชี้จ้องเข้าไปยังรูปใบหนึ่ง “นั่นปีแอร์”

มารีขยับเข้าไปมองใกล้ ๆ ในรูป ปีแอร์ยืนอยู่ใต้ป้ายที่เขียนว่า ยินดีต้อนรับสู่คาเฟ่ของสิ่งมีชีวิต
ข้าง ๆ กันนั้น มีแมวขนดกสีดำ-ที่ดูคุ้นตา

“นี่มันหลุยส์นี่” มารีร้อง “พวกเขารู้จักกัน พอมาคิดดูดี ๆ แล้ว ตอนนั้นหลุยส์เปลี่ยนใจหลังจาก
ได้ยินชื่อปีแอร์...”

แบร์ลีโอซซี่ไปที่อีกรูปหนึ่ง ในนั้น หลุยส์ยืนด้วยขาหลังอยู่ในห้องครัว กำลังถือถาดครัวของต์แมว
เหมียว

“อืมมม” ตุลุตพูด “มองรูปนี้แล้วชักหัวเหะ”

“หมวกเซฟของเขาเขียนว่าอะไรนะ” แบร์ลีโอซถาม

มารีเลื่อนหน้าเข้าไปใกล้เพื่อให้สามารถอ่านตัวอักษรบนหมวกได้

“โอ้ เหมียว พระเจ้า” เธอพูด “มันเขียนว่า ‘ท่านชายราตรี’ หลุยส์คือท่านชายราตรี”

“ใช่แล้ว” เสียงหนึ่งดังขึ้นจากด้านหลังพวกเขา “ฉันคือท่านชายราตรี”

บทที่ 7

“หลุยส์” มารีร้อง

แมวดำขนดกนั่งอยู่ตรงประตูห้องเรียนของคุณผู้หญิง บนพื้นด้านหน้าเขามีหมวกเซฟวางอยู่

“ฉันขอโทษที่วิ่งหนีไปตั้ง ๆ แบบนั้น” เขาเอ่ย “ฉันแค่ตกใจที่ได้ยินเธอพูดถึงปีแอร์กับคาเฟ่
สิ่งมีชีวิต เธอรู้ดี พวกเราเป็นแมว และแมวเกลียดเรื่องน่าตกใจ”

“ฉันงง” แบร์ลีโอซพูด “ปีแอร์บอกเราว่าท่านชายราตรีกับมนุษย์ของเขาย้ายไปอเมริกา”

“นั่นเป็นแผนก่อนหน้านี้” หลุยส์พูด “แต่ก่อนที่เราจะออกเดินทาง ฉันตระหนักได้ว่าฉันคงจะ
คิดถึงปารีสมาก ๆ มนุษย์ของฉันก็ดูออกว่าฉันไม่อยากจะย้าย เขาจึงปล่อยให้ฉันอยู่ที่นี้ ฉันอยากใช้ชีวิตเยี่ยง
แมวจรจัดมาตลอด! ฉันมีความสุข แต่ฉันก็อยากพบปีแอร์ เพื่อนของฉัน”

“แล้วทำไมนายไม่ไปบอกเขาว่านายยังอยู่ที่นี้ล่ะ” ตุลุตถาม

หลุยส์คอตก “ปีแอร์เป็นสุนัขที่ซื่อสัตย์มาก ตอนแรกฉันกังวลว่าเขาจะยังโกรธฉันอยู่เพราะมนุษย์ของเขาโกรธมนุษย์ของฉัน แล้วพวกเราก็ทะเลาะกันรุนแรง เมื่อเวลาผ่านไป การจะกลับไปพบกันก็เป็นเรื่องยาก”

“โอ้ หลุยส์...” มารีเออ “ฉันคิดว่าปีแอร์ก็คิดถึงนายมาก ๆ นายควรจะได้เห็นได้เห็นสีหน้าของเขาตอนที่พูดถึงท่านชายราตรีและความสนุกกับการบริหารคาเฟ่ของพวกนาย”

“เขาจำความสนุกเหล่านั้นได้หรือ” หลุยส์ถามด้วยใบหน้าคาดหวัง

“ใช่” มารีกล่าว “และนายด้วยเช่นกัน เราต้องให้พวกนายกลับมาพบกัน”

หลุยส์โบกอุ้งเท้า “อย่าห่วงเลย เรามีการทดสอบคาเฟ่ที่ต้องจัดการ”

“แต่อย่างแรก เรามีมิตรภาพที่ต้องช่วยเหลือ” มารีพูด

“นั่นสำคัญกว่า” แบร์ลีโอซเสริม

ตุลูดคิดอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงร้องว่า “นี่ ฉันมีแผนสำหรับทั้งสองอย่างนี้”

แสงอาทิตย์ยามบ่ายส่องผ่านหน้าต่างบานเล็กของคาเฟ่ ทำให้เกิดลวดลายต่าง ๆ บนพื้น ตุลูดกำลังวาดภาพ ขณะที่แบร์ลีโอซซ่อมขาโต๊ะที่พังด้วยเศษหมากฝรั่งที่เขาเจอในตรอก

เขาหยุด ดมอากาศ และหันไปหาพี่ชาย “อืมมม” เขาพิมพ์ “ครีมสด”

ตุลูดผงกหัว “ชีสด้วย และผักโขม และอาจจะมะเขือเทศ”

“มีไข่ด้วย พวกเขาต้องกำลังทำคัสซูแยแนเลย”

ทั้งสองส่งเสียงครางกับความคิดแสนอร่อย

ในครีว มารีสอดส่องดูเตาอบ หลุยส์ได้ซ่อมมันแล้วแต่เธอก็ยังกังวลจากเหตุการณ์อาหารติดไฟครั้งก่อน แมวดำยืนอยู่ข้างเคาน์เตอร์ กำลังผสมแป้งคุกกี

ก๊อ ก๊อ

“สวัสดี” เสียงเล็กแหลมดังลอดมาจากด้านนอกประตูลับของคาเฟ่ “พวกลูกแมวอยู่ที่นี้ไหม”

“ร็อกเกอฟอร์นี่” แบร์ลีโอซบอกตุลูด “ไปพาเขาเข้ามาเถอะ”

ตุลูดเปิดประตูเพื่อพบกับเพื่อนหนูของพวกเขา ซึ่งสวมหมวกสีแดงใบจิ๋วและเสื้อโค้ท

“ว่าไง แบร์ลีโอซ” ร็อกเกอฟอร์เอย์ เขยิบไปด้านข้างเผยให้เห็นหนูกอีกสามตัว ซึ่งสวมเสื้อโค้ทเช่นเดียวกัน “ลูกพี่ลูกน้องฉันเอง บรี และลูกพี่ลูกน้องอีกคน กาม็องแบร์ และลูกพี่ลูกน้องอีกคนของอีกคน มุนสเตอร์”

“ยินดีต้อนรับสู่คาเฟ่ของเรา” ตูลูสกล่าว และเดินนำพวกเขาไปยังโต๊ะที่มีขนาดเดียวกับหนู “ฉันจะดูแลเสื้อโค้ทพวกนายเอง”

“อาหารพวกนายใกล้จะเสร็จแล้วละ” แบร์ลีโอซพูด “ฉันจะเล่นเพลงให้ฟังระหว่างรอ”

แบร์ลีโอซนั่งเก้าอี้เปียโนและเริ่มบรรเลงเพลงแจ๊สใหม่ของเขา เครื่องดนตรีฟังดูดีขึ้นมาหลังจากนำกล่องที่ติดอยู่ด้านในออกไป

ปีแอร์ปรากฏตัวที่บรรดาด้านหลัง “ถึงเวลาหรือยัง” เขาเรียก “ดมจากกลิ่นแล้วน่าจะถึงแล้วนะ”

“ใช่” ตูลูสบอกเขา ซึ่ไปที่โต๊ะขนาดสำหรับหมาที่มีจานชามและช้อนส้อมเตรียมไว้ “เราเตรียมโต๊ะนี้ไว้สำหรับนาย”

“ซู” มารีกระซิบเรียกพี่น้องจากประตูห้องครัว “มานี้ โบว์พวกนายเปียแล้ว”

แบร์ลีโอซและตูลูสปล่อยให้มารีจัดการกับโบว์ที่ค่อ

“ได้แล้ว” มารีพูดเมื่อเธอจัดการเสร็จ “ส่วนนี้รถเข็นที่มีคิซกับน้ำมะนาว อย่าทำอะไรเล่นเชียวนะ!”

“แน่นอน คุณเซฟ” แบร์ลีโอซพูด เขาเข็นรถเข็นไปหาร็อกเกอฟอร์ ลูกพี่ลูกน้องของเขา และปีแอร์ เขากับตูลูสยังวางอาหารทั้งหมดไม่เสร็จ ร็อกเกอฟอร์ก็ร้องว่า “อา-หระย-มาก อา-หระย-มาก-มากเลย”

พวกหนูรุมกินคิซอย่างตะกละตะกลาม แต่ปีแอร์กลับทานอย่างละเมียดละไม เขาตักใส่ปากและเคี้ยวช้า ๆ

“ฮืม” ปีแอร์เอ่ย “รสชาติคล้ายที่ท่านชายราตรีทำมากจนน่าขนลุก มันชวนให้นึกถึงความทรงจำหลายอย่าง”

“ความทรงจำที่ดีหรือ” แบร์ลีโอซถาม

“แน่นอน” ปีแอร์กล่าวพร้อมรอยยิ้ม “ถึงฉันจะต้องบอกว่าคุณนี่อร่อยกว่าที่เขาเคยทำ คิซของเขา่ะ...ใส่ชีสมากไปหน่อย”

“ใส่ซีสมากไปหรือ” ใครบางคนพูดออกมาจากในครัว “นายเป็นคนบอกเองว่าให้ใส่ซีสเพิ่ม”

ปีแอร์หยุดเคี้ยวทันที และกลืนขนมเข้าไปทั้งก้อน เขาหันซ้าย ขวา ไปตามเสียงและพบกับหลุยส์ที่ยืนอยู่ตรงประตูห้องครัว เขาอ้าปากค้าง

“ร-ร-ราตรี” เขาติดอ่าง

แบร์ลีโอซและตุลูลเข้าไปในห้องครัวเพื่อไปรวมตัวกับมารี ลูกแมวทั้งสามหมอบลงมองดูเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น

“สวีสวี” หลุยส์เอ่ย ก้าวเดินไปข้างหน้าเล็กน้อย “ดีใจที่ได้เจอนายนะ”

“น-น-นายมาทำอะไรที่นี่” ปีแอร์ถาม

“ฉันมาช่วยเพื่อนของฉัน แบร์ลีโอซ ตูลูล และมารีเรียนรู้ที่จะเปิดคาเฟ่ บรรดาสัตว์ในปารีส ต้องการแหล่งอาหารอีกครั้ง นายว่าไหม”

ปีแอร์กระโดดลงจากเก้าอี้และเคลื่อนตัวเข้าไปใกล้หลุยส์จนจมูกของพวกเขาเกือบชนกัน

“ฉันนึกว่านายอยู่ที่อเมริกา” ปีแอร์พูด

“ฉันนึกว่านายจะไม่อยากคุยกับฉันอีกตลอดกาล” หลุยส์พูดตอบ “การทะเลาะกันครั้งนั้นรุนแรงจนมนุษย์ของฉันบอกมนุษย์ของนายว่าเขาจะจากไป”

“ก็จริง” ปีแอร์พยักหน้า “แต่เราไม่ควรให้การทะเลาะกันครั้งเดียวมาทำลายมิตรภาพของเรา”

“ฉันเห็นด้วย” หลุยส์ก้มหัว “มันสายไปไหมที่ฉันจะพูดขอโทษ”

“ไม่สำหรับฉัน” ปีแอร์ตอบ “ฉันก็ขอโทษเหมือนกัน เพื่อน ฮีม ฉันคิดถึงนายเหลือเกิน”

พวกเขาชนจมูกกัน พวกลูกแมวมองหน้ากันอย่างตื่นเต็น สำเร็จ

“คิซของฉันตอนนั้นใส่ซีสมากไปใช่ไหม” หลุยส์เสริม “ฉันรู้แล้วว่าไม่ควรใส่มากไป”

สุนัขบูลด็อกสีน้ำตาลขาวกับแมวขนดกสีดำต่างหัวเราะ

ผ่านไปครู่หนึ่ง ตูลูลเข้าหาพวกเขาและพูดว่า “นี่ ปีแอร์ การทดสอบเป็นอย่างไร นายว่าพวกเราจะเปิดคาเฟ่ได้ไหม”

ปีแอร์ยิ้ม “ฮีม แน่แน่นอน บางทีพวกเธอควรขอให้ท่านชายราตรีมาช่วยด้วย”

เหล่าลูกแมวกระโดดโลดเต้นอย่างดีใจ “เย้! วู้ว”

“แต่ฉันไม่ได้เห็นด้วยอย่างเป็นทางการนะ” ปีแอร์เสริม “จนกว่าพวกเธอจะตกลงทำบางอย่าง”

มารี แบร์ลีโอซ และตุลูลหุดชะงัก บางอย่างหรือ

“ชื่อของคาเฟ่” ปีแอร์พูดต่อ “ฉันฝันถึงมันเมื่อคืน”

เขายกอุ้งเท้าขึ้นวางตรงภาพวาดของตุลูลในตำแหน่งที่ตัวอักษรจะปรากฏ “ร้านขนมอุ้งเท้า
เหมียวหง่าว”

ทุกคนเงยไปพักหนึ่ง

“ฉันรักมัน” แบร์ลีโอซร้อง

“ฮ่าฮ่าฮ่า” ตูลูลหัวเราะ “ใช่เลย!”

“นั่นเป็นชื่อที่ดีมาก” มารีพูด รีบเข้าไปนวดนึ่งเจ้าบูลด์ค็อก “ขอบคุณ คุณปีแอร์ ขอบคุณ”

“สามัคคีคือพลัง” หลุยส์เอย์

แบร์ลีโอซคิดอยู่ครู่หนึ่งและกล่าวว่า “ทุกสิ่งล้วนดีขึ้นเมื่อเรายอมรับความแตกต่างและร่วมมือซึ่ง
กันและกัน”

“ใช่แล้ว” ปีแอร์เห็นด้วย “และมันก็เป็นเรื่องดี...เพราะเรายังมีงานให้ทำอีกเยอะ”

บทที่ 8

ยินดีต้อนรับเพื่อน ๆ ทุกคน ไม่ว่าคุณจะมีขน หงษ์ หรือขนนก

ร่วมสนุกได้ที่ ร้านขนมอุ้งเท้า เหมียวหง่าว

บนบันไดพาด ตูลูลสบตัวอักษรสุดท้ายของคำขวัญของร้าน ตัวอักษรเหล่านั้นเป็นสีทองสว่าง
ด้านล่าง เป็นภาพสวนสาธารณะที่เขาวาดโดยใช้สีเขียวสำหรับใบไม้และหญ้า สีน้ำตาลสำหรับทางเดิน
และสีฟ้าสำหรับท้องฟ้า

วันนี้เป็นวันเปิดร้านของคาเฟ่ใหม่

“ยังมองเท่าไรฉันก็ยิ่งรู้สึกว่าคุณวาดสวนสาธารณะมันงดงามมากเท่านั้น” มารีเอย์ เธอยืนอยู่ข้างรถเข็น
ที่เต็มไปด้วยบิสกิตรูปกระดูกสุนัขที่เพิ่งอบใหม่ ๆ มองดูภาพวาด “นายวาดสวยมาก ตูลูล”

“กำแพงอีกฝั่งก็เท่าเหมือนกัน” แบล็ลือออกกล่าวจากเก้าอี้เปียโน เขามองขึ้นไปบนกำแพงที่ตุลลูสแขวนภาพวาดหลากหลายภาพที่วาดโดยผองเพื่อนแมวตัวอื่น ๆ หนึ่งในนั้นเป็นภาพวาดของปลาที่มีชื่อ ว่า ฉันรักทูน่า อีกภาพหนึ่งเป็นวิวด้านบนของปารีสในตอนกลางคืน ห้อมล้อมไปด้วยดวงดาว โดยมีชื่อ ง่าย ๆ ว่า บ้าน

“เราจะได้ฟังเพลงใหม่ของนายเมื่อไหร่” มารีย์ถามแบล็ลือออก ดันถาดบิสกิตของเธอใส่ตู้กระจกโชว์ขนมขนาดใหญ่ ซึ่งเหล่าแมวจากห้องของแมวจรจัดเป็นคนสร้างให้ ด้านในมีขนมมากมายหลากหลายสีสัน เรียงเป็นแถว

“ฉันจะไม่เล่นจนกว่าจะถึงพิธีเปิด” แบล็ลือออกตอบ “รอไปก่อนเถอะ”

มารีย์แลบลิ้นใส่แบล็ลือออก แบล็ลือออกขำขัน แฉง ตอบ จากนั้นทั้งสองก็หัวเราะและยิ้มใส่กัน

“ลูกรัก” แม่ของพวกเขารเรียก ดัซเซสกับโอมอลลีย์เดินเข้ามาขณะที่เหล่าลูกแมวกำลังยุ่งกับภารกิจในนาที่สุดท้าย

“คุณแม่” แบล็ลือออกขำขัน หมุนตัวบนเก้าอี้เปียโนพร้อมกับอ้าแขนออก “คิดว่าอย่างไรบ้าง”

ดัซเซสเดินไปรอบ ๆ คาเฟ่ซ่า ๆ ผ่านโต๊ะสีขาวที่เพิ่งทาสีใหม่สำหรับสัตว์ทุกขนาด โอมอลลีย์ยื่นหน้าเข้าไปใกล้ตุลลูสและดมกลิ่น นวดกับหูของเขากระตุก

“น่า-กิน-มาก ลูก” เขาพูด

“น่ารักไปทั้งหมดเลย” ดัซเซสบอก “แม่ภูมิใจในตัวลูกมาก!”

“ขอบคุณนะ คุณแม่” ลูกแมวทั้งสามร้องและเข้ามาคลอเคลียเธอ

ปีแอร์และหลุยส์เข้ามาทางประตูลับ เมื่อปีแอร์เห็นดัซเซสกับเหล่าลูกแมว เขาพูด “ขอโทษที่ต้องขัดจังหวะแมวนะ แต่บรรดาแขกที่หิวโหยรอเข้าอยู่ด้านนอก”

“ขออีกแค่ครู่เดียว คุณปีแอร์” ดัซเซสบอกเขาและหันกลับไปหาเหล่าลูกแมว “การทำงานร่วมกันเพื่อเปิดคาเฟ่ไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับพวกลูก...แต่พวกลูกทำได้ นี่เป็นวันที่พิเศษ ลูก ๆ อย่าทะเลาะกันได้ไหม”

“ได้สิ คุณแม่” มารีย์พูด จากนั้นจึงกะพริบขนตายาว ๆ ของเธอสองสามครั้ง “อย่างน้อยหนูก็ทำได้”

“ผมด้วย” ตูลลูสเสริม

“ผมก็ด้วย” แบร์ลีโอซยื่นกราน

“เราอาจจะทะเลาะกันนิดหน่อย” มารีกกล่าว “บางทีอาจจะมาก แต่พวกเราก็เป็นทีมที่ดี”

“อย่างนั้นก็ดีมาก” ดัซเซสพูดยิ้ม ๆ “ปีแอร์กับหลุยส์ ช่วยเปิดประตูหน่อย”

ปีแอร์กับหลุยส์ยิ้มให้กัน และสองเพื่อนเก่าก็เปิดประตู “สวัสดี ร้านขนมอู้งั้วา เหมียวหง่าว ยินดีต้อนรับ”

ก้อนขนเล็ก ๆ สี่ก้อนพุ่งเข้ามาในร้านและตรงไปยังตู้ขนมอย่างรวดเร็ว ก้อนขนเหล่านั้นก็คือ ร็อกเกอฟอร์ดกับบรรดาลูกพี่ลูกน้องของเขา บริ กาม็องแบร์ และมุนสแตร์

“สวัสดีพวกลูกแมว” ร็อกเกอฟอร์ดทักทาย “พวกเราแทบรอไม่ไหวที่จะได้กิน-พระเจ้า ดูขนมพวกนี้สิ!”

ขณะที่พวกหนูกำลังพากันหยิบขนมจากตู้ บางสิ่งก็เคลื่อนผ่านมาบนพื้นอย่างรวดเร็ว

“ขอโทษที ขอโทษที! ทาร์ต-เบอร์รี่-ลูกโอ๊ก-ฉันทัน”

พัฟกระโจนมายังโต๊ะขนาดสำหรับกระรอกโต๊ะหนึ่ง หยิบเก้าอี้ขึ้นมาแตะ

“พัฟ อยานะ” ตูลูสร้อง “ขนมอยู่ทางนั้น! หลังตู้กระจก”

มารียืนทาร์ตให้เขา ซึ่งพัฟคว่ำมาและยัดทาร์ตทั้งก้อนใส่ปาก เก็บไว้ในกระพุ้งแก้ม “ดีมาก ดีมาก! หม่า-หม่า-หม่า-ขอ-อีก-ชิ้น-ได้-ไหม”

ประตูเปิดออกอีกครั้ง

“หลุยส์” แมวกว่าครึ่งโหลจากห้องของแมวจรจัดร้องเพลงพร้อมกับเดินเข้ามา

ทันใดนั้น ร้านขนมอู้งั้วา เหมียวหง่าวก็เต็มไปด้วยความซุลมุน มารีกกับหลุยส์ช่วยกันเสิร์ฟขนม ขณะที่แมวจรจัดหลายตัวรวมตัวอยู่แถวเปียโน ร้องเพลงประสานไปกับแบร์ลีโอซที่กำลังบรรเลงเพลงเกี่ยวกับความมหัศจรรย์ที่ได้เกิดเป็นแมว ร็อกเกอฟอร์ดกับเหล่าลูกพี่ลูกน้องชิมขนมทุกอย่างในตู้ อีกด้านหนึ่ง โอมอลลีย์และดัซเซสกำลังชื่นชมงานศิลป์ของตูลูส

ผ่านไปครู่หนึ่ง ปีแอร์เดินไปที่เปียโนและเห่าเรียกความสนใจจากทุกคน ผงสัตว์เจียบเสียงลงและไปรวมตัวกัน

“ฉันจะพูดสำหรับตัวฉันเองและเพื่อนรักเก่าแก่ของฉัน ท่านชายราตรีหลุยส์” ปีแอร์เริ่ม “ตอนที่ฉันบอกว่ามันคงยอดเยี่ยมที่จะได้เห็นเหล่าสัตว์ในปารีสมารวมตัวกันอีกครั้ง ฉันยังเคลือบแคลงใจอยู่บ้าง

ว่ามันจะออกมาดีไหม แต่แบร์ลีโอซ ตูลูส และมารีได้พิสูจน์ให้เห็นด้วยความคิดสร้างสรรค์และการช่วยเหลือกันของเหล่าลูกแมว ยินดีด้วยนะทั้งสาม”

ทุกคนปรบมือ มารีขยับมาข้างหน้าหนึ่งก้าว ตูลูสขยับมาข้างหน้าสองก้าว ทั้งสองหยุดเมื่อแบร์ลีโอซกระโดดขึ้นนั่งบนเก้าอี้เปียโน

“ขอบคุณ” แบร์ลีโอซกล่าว โนม์ตัวลง “ในคืนที่ฉันฝันว่าเราเปิดคาเฟ่ มันก็เหมือนอย่างนี้มาก และจากนั้น...”

“อ้อ ดั่งนั้นแล้วทั้งหมดนี้เป็นความคิดของนายนั่นเอง” หนูที่ชื่อบริตะโกน “นายควรได้รับการปรบมือให้เป็นพิเศษอีกรอบ”

ก่อนที่แบร์ลีโอซจะได้แก้ไขความเข้าใจผิด ทุกคนก็ปรบมืออีกครั้ง มารีกับตูลูสมองหน้ากันอย่างงุนงง

ฝูงชนร้องให้กำลังใจ “เฮ้ แบร์ลีโอซ! ยอดเยี่ยม! ยอดมยอด”

“โอ้” แบร์ลีโอซเอ่ย ตระหนักได้ว่าเขาทำอะไรลงไป “เดี๋ยวก่อน” แต่เสียงของเขาถูกกลบไปกับความเสียงดัง “ทุกคน”

เขาหมุนตัวและทูลูซเข้ากับคีย์เปียโน ทุกคนในคาเฟ่เงิบ

“ฉันคิดว่าคงมีการเข้าใจผิดบางอย่าง” แบร์ลีโอซประกาศ สังเกตเห็นมารีกับตูลูสในบรรดาฝูงชน “นี่ไม่ใช่แค่ความคิดของฉันเพียงคนเดียว พี่ชายของฉันและพี่สาวของฉันและฉัน...พวกเราทำมันด้วยกัน มารี ตูลูส ช่วยขึ้นมานั่งกับฉันที่เปียโนได้ไหม”

ตูลูสกับมารียิ้มและขึ้นไปยังเปียโน

“อย่างที่เห็น...” แบร์ลีโอซพูดต่อ “อืม...ฉันจะเล่าเรื่องด้วยวิธีที่ฉันถนัดที่สุด”

ทีละชั้น เขายืนนิ้วทั้งสิบนิ้วของอุ้งเท้า และทั้งแปดของอุ้งเท้า ก่อให้เกิดเสียงกรอบแกรบ ในที่สุด เขาก็เริ่มเล่นและร้องเพลง

พวกเราเป็นแค่ลูกแมวตัวเล็ก ๆ สามตัว แต่เดี่ยว เธอควรฟัง

เกี่ยวกับเรื่องราวของคาเฟ่แห่งนี้

พวกเรามีอุ้งเท้า และหาง และหนวดเหมือนกัน แต่เรานั้นแตกต่างกัน

พวกเราใช้เวลากับหนทางของตนเอง

ตุลุตแต่งแต้มโลกใบนี้ด้วยสีสันที่เขาป้ายไปมา เพื่อให้กำแพงมีชีวิตชีวา รวมถึงวันของคุณด้วย

มารีผสมและคลุกเคล้า อบความสนุกให้เป็นสมบัติ

“ฉันทขอเพิ่มได้ไหม” พวกเขาต่างพูด

ส่วนฉันทนะหรือ หน้าที่ของฉันทคือการร้องเพลงที่อยู่ในจิตใจออกมา

แค่ให้ฉันทเล่นเพลงแจ๊สสุดเท่

พวกเราเหล่าลูกแมวรวมตัวกันทำงานเพื่อให้พวกเธอมารวมตัวกัน

และเมื่อเธอมาแล้ว พวกเราจะร้อง

ขออาหาร และศิลปะ และบทเพลง

และทุกคนก็เข้ากันได้ดี

ที่ ร้านขนมอู้งเท้า เหมียวหง่าว

เมื่อเพลงจบลง ทุกคนปรบมือดังกึกก้อง

ดัชเชสเต็มไปด้วยความภาคภูมิใจในบรรดาลูก ๆ ของเธอ มารีกับตุลุตกระโดดลงจากเปียโนพุ่ง
เข้าใส่น้องชาย...รวมตัวกันเกิดเป็นก้อนขนเล็ก ๆ ก้อนหนึ่ง พวกเขาออกกันเป็นเวลานาน ส่งเสียงครางใส่
กัน

ไม่กี่นาทีต่อมา หลุยส์ก็ตะไหล่มารี

“อะแฮ่ม มารี ขอโทษที่ต้องบอกว่าเธอมีปัญหาอยู่อย่างหนึ่ง”

“ปัญหาหรือ มันคืออะไร” มารีถาม

“ตามฉันทมา” หลุยส์พูดอย่างเคร่งเครียด “แล้วเธอจะได้เห็น”

มารี ตูลุต และแบร์ลืออชมองหน้ากันด้วยความกังวล ปัญหาอะไรจะเกิดขึ้นในตอนนี้

เขานำทางลูกแมวไปยังหน้าต่างบานหนึ่งที่มองเห็นตรอก บรรดาลูกแมวต้องปีนเก้าอี้ จากนั้นก็
กระโดดขึ้นไปบนกรอบรูปและขึ้นไปนั่งบนขอบหน้าต่าง

ที่ในตรอกด้านนอกนั้นมีสัตว์อยู่มากมาย สุนัขและแมว แฮมสเตอร์และกระต่าย และกระรอกอีก
มากมายหลายตัวเกินกว่าที่จะบอกได้ว่าแถวสัตว์สิ้นสุดลงตรงไหน

“พวกเขาทำอะไรกันอยู่นะ” แบล็ลือซถาม

“นายคิดว่าอย่างไรละ” หลุยส์พูด “พวกเขากำลังรอเข้าคาเฟ่เงิงละ ชาวกระจายไปทั่วบรรดา
สัตว์ในปารีส โอ้ พวกเขาจะต้องยุ่งมากแน่ ๆ ไหวโซ่ไหม”

มารี แบล็ลือซ และตุลลูซี่มให้กัน มันเหมือนกับภาษาลับระหว่างพวกเขาแล้ว รอยยิ้มนี้มี
ความหมายว่า ถ้าอยู่ด้วยกัน เราก็ทำได้ทุกอย่าง

มารีเอ่ย “เปิดประตูเถอะ หลุยส์ พวกเราพร้อมแล้ว”